

CVETJE

z vrto
sv. Frančiška

Letnik LV

Avgust 1938

Štev. 8

Vsebinska S. števil.: Marija Kraljica angelska 225. — Moli in delaj 226. — Odpustki 228. — »Vstani, prijateljica moja, in priditi« 231. — 34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti 232. — P. Alfonz Svet — zlatomašnik in 80-letnik 237. — »Zakaj moram toliko trpeti?« 238. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 239. — Življenje kapucinskega brata Jurija 241. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 242. — Kronika Vel. Frančiškovich Križarjev 246. — Pilatova vlada 247. — Jubilej velikega tretjerednika 249. — In naj molijo za mrtve... 250. — Razgled po svetu 251. — Za Kristusa-Kralja 252. — II. dekliški dan na Betnavi! 254. — Iskreno priporočilo 254. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 255. — Novi naročniki »Cvetja« 256.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravišstvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

A v g u s t

1 P		Vezi sv. Petra.	17 S	PO.	S. Rok, sp., 3. r.
2 T	PO.	Porciunkula.	18 Č		B. Beatrika in Pavla, dev., 2. r.
3 S	Čm.	Najd. s. Stefana.	19 P	PO.	S. Ludovik, šk., 1. r.
4 Č	PO.	S. Dominik, sp.	20 S		S. Bernard, c. uč.
5 P		Marija O. Sn.	21 N		11. pob.
6 S		Spremenjenje Gosp.	22 P	VO.PO.	7 veselj D. M.
7 N	PO.	9. pob.	23 T		S. Filip Ben., sp.
8 P	Čm.	S. Cirijak in tov., muč.	24 S		S. Jernej, ap.
9 T	PO.	S. Vianej, sp., 3. r.	25 Č	VO.PO.	S. Ludovik, kralj, 3. r.
10 S		S. Lavrencij, muč.	26 P	PO.	B. Timotej in tov., sp., 1. r.
11 Č	PO.Čm.	B. Ludovika, vd., 2. r.	27 S		S. Jožef Kal., sp.
12 P	VO.PO.	S. Klara, dev., 2. r.	28 N		12. pob.
13 S		B. Janez in tov., sp., 1. r. in 3. r.	29 P		Obglavljenje s. Janeza.
14 N		10. pob.	30 T		S. Roza Lim, dev.
15 P	VO.PO.	Vnebovzelje M. D.	31 S		S. Rajmund, sp.
16 T	PO.	S. Joahim, sp.			

Razlaga kratic:

VO. = vesoljna odveza, PO. = popolni odpustek, Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z. neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

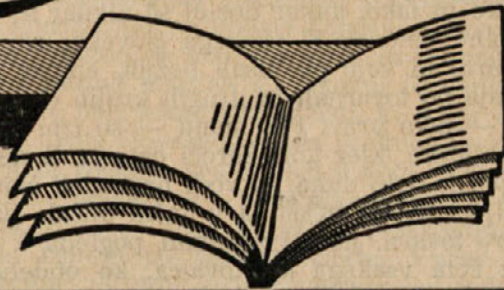
obrestuje hranilne vloge najugodnejše

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po **4%**, proti odpovedi **5%**

CVESTE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - VIII.
Avgust

P. KRIZOSTOM:

Marija Kraljica angelska

(za praznik 2. avgusta.)

Preko zlate sončne ravni
Frančišek v poletni dan hiti.
Ne čuti sopare, ne vročih tal;
dušo objema mu rajske val
svetih načrtov v rešitev ljudi...

Tiho vrata v svetišče odpre:
»Marija, danes mi boš dala vse,
za kar drhteče prosim te...«

Z glorio ozaljšana
Marija — Kraljica angelska
počiva na ustnih ji rahel smehlja,
kot bi gledal pred sabo božji raj.

Frančišek zdrsne na tla;
jeclja ves razvnet:
»Ne zase, Kraljica angelska,
za ubogi razbičani svet
te prosim milosti...«

Angeli so krog Marije se zravnali,
v sveti grozi so vstrepetali,
ko stopil je mednje Gospod:
»Veliko prosiš, asiški brat.
Cerkev hrani ves moj zaklad;
odpri to bogastvo milosti
po moji božji Materi...«

Prejel je vse — ne zase,
vse za brate ljubljene.

— — — — —
Preko zlate sončne ravni
Frančišek v poletni dan hiti.
Ne čuti sopare, ne vročih tal,
kot da je angel božji postal.

Ni čudo — za njim je šla
osa lepa in dobra
Marija — Kraljica angelska.

Moli in delaj

Človek od Boga ustvarjen po božji podobi in podobnosti, se mora preživljati s svojim delom, kakor je to Stvarnik določil. In današnji človek dela, dela toliko in tako, kakor doslej še nikdar ni delal. Saj je danes trpljenja polno delo delež vsakega človeka; saj naš čas ne stoji več v znamenju miru, ki veje po hišah božjih, ampak stoji v znamenju neprestanega vrvenja po tovarnah in drugih krajih človekovega udejstvovanja. »Večno luč — tako pravi Pöhlmann — so izpremenili ljudje in jo pretvorili v železne kotle, kjer gori žareči ogenj.« Z neprestanim delom telesa se druži naporno delo duha, ki vodi napredek človeštva. Da Večna luč pred tabernakljem ne bo ugasnila v naših dušah, da dim, ki se vali iz visokih dimnikov tovarn, ne bo zatemnil pogleda k večnim zvezdam, da pot, ki teče iz čela vsakega kmetovalca, ko obdeluje svojo zemljo, ne bo izbrisal znamenja podobnosti božje, ki ga nosimo na sebi, zato delajmo v času, toda v svojem delu ne pozabimo duše in njenega zveličanja.

Da moramo kot ljudje, ki bivamo na zemlji in živimo v času zaradi božje naredbe delati, da si ohranimo življenje, da moramo skrbeti zase in za svoje, ni treba še posebej dokazovati. Skrb in trud za naše telesno življenje je tako neizpremenljiv zakon prirode, da se v tem zakonu gibljemo in v njem živimo, kakor živi in se giblje riba v vodi, ptica v zraku, žival v gozdu, črv v prahu zemlje. Delo je tako stroga zapoved narave, da zavisi od zvestega izpolnjevanja te zapovedi, od marljivosti in pridnosti blagor in prosper, sreča in blagostanje našega življenja na zemlji. Nasprotno pa se z lenobo in delomrznostjo druži vse gorje za telo in dušo.

Ali hočeš imeti podobo, ki jasno kaže blagoslov dela in nesrečo brezdelja? Ozri se v tekočo in stoječo vodo, ki je ogledalo, polno lepih nauk. Tekoča voda od ljubkega potočka, ki privre izpod gora, do velikanskih in mogočnih rek, ki vale svoje valove in jih izlivajo v svetovna morja — že sam pogled nanje napolnjuje srce in dušo z veseljem in radostjo. Tekoča voda je neprestano gibanje in delovanje ter vzbuja povsod življenje in delo. Trate in livade napaja ter jih dela rodovitne, človeka sili k delu in pričara na svojih bregovih delavnice in tovarne, vasi, trge in mesta, v čolnih in ladjah posreduje deželam bogastvo narodov in delov sveta. Tekoča voda, od malega potoka do mogočnega vele-toka, vsaka ima svoj pomen in svojo zgodovino, vsaka pa tudi rodi ob svojih bregovih življenje in delovanje. Nasprotno pa prežene stoječa voda po močvirjih, iz katerih izhlapevajo kvarni in strupeni plini, iz svoje okolice ljudi in živali.

Voda — kako jasno zrelo človekovega življenja! Stoječa voda — kako živa podoba delomrznosti in lenobe! Ali naj popisujem naravne in npravne posledice tega greha? Ni treba, saj prišteva naša sveta vera lenobo k sedmerim poglavitnim grehom, torej grehom, ki iz njih izvirajo vsi drugi. Posledice delomrznosti so povsod v življenju začrtane s tako groznimi posledicami, da jih vsah lahko pregleda in razume. Nad tem grehom leži prokletstvo Boga in ljudi, prokletstvo neba in prirode. Zato je zapisal sv. Duh v knjigo Pregovorov (24, 30 nsl.) kot svarilo pred lenobo sledeče besede: »Šel sem mimo polja lenega moža ... pa glej! plevel ga je docela porastel, s koprivami je bilo pokrito površje njegovo ... Tedaj sem gledal in v srcu preudarjal in, videč to, sem posnel nauk: ,Doklej boš polegal, lenuh? Malo boš pospančkal, malo podremal, malo sklenil roke in poležal: v tem pride uboštvo kakor uren popotnik.« (6, 9.)

Voda — kako jasno zrcalo je človeškega življenja! Tekoča voda s svojim življenjem in blagoslovom, kako ljubka podoba marljivosti. Ali naj popišem, kako dela marljivost človeka srečnega in zadovoljnega, kako je vir blagoslova za vse: za otroka in starčka, za najbolj preprostega delavca in največjega učenjaka ter umetnika? Katero veselje naj primerjamo z radostjo, ki jo človek čuti po srečno končanem dnevnem delu? Kakšen blagoslov za celo družino je marljiva mati in gospodinja, skrben oče in gospodar! Kakšen zaklad družine so delavni in varčni sinovi ter hčere! Kateri košček kruha bolj tekne kakor tisti, ki si ga človek sam zasluži? Toda čemu vsa ta hvala človeškega dela in človeške marljivosti? Saj ima človek, ki razvija in izrablja svoje moči v delu, tudi po svojem telesnem udejstvovanju veliko podobnost s Stvarnikom samim. Kolika čast! Človek v resnici ustvarja, ko dopolnjuje to, kar je stvariteljna roka Boga prepustila človeku, da izpelje po božjem načrtu. Vprav zaradi tega pa ne pomeni beseda božja: »V potu svojega obraza boš jedel kruh«, ponižanje, ampak visoko in najvišje odlikovanje ter posvečenje. In zato ni pravo, resnično in osrečujoče bogastvo človeka denar, premoženje in častna služba, ampak zmožnost, da dela, priložnost, da dela.

Od katere koli strani že opazujemo človeka na zemlji, vedno in povsod spoznamo, da moramo po božji vsemodri in neizpremenljivi naredbi delati vsak v svojem stanu, vsak po svojih zmožnostih. Delo, telesno ali duševno, je temelj našega blagoslova, kakor je delomrznost neizčrpljiv studenec naravne in нравne, zasebne in socialne časne in večne pogube.

V sredi svojega dela in sredi svojih skrbi zase in za svoje pa ne smemo pozabiti, da imamo poleg telesa tudi neumrjočo dušo, da moramo živeti in delati tudi in v prvi vrsti za nebo in za večnost.

Človek sestoji iz telesa in duše. Ta njegova duša je obdarovana z razumom, spominom in prosto voljo ter je neumrjoča. To dušo, ki smo jo prejeli od Boga, moramo ohraniti za Boga. Z njo moramo Boga spoznati, moliti in ljubiti, z njo mu moramo služiti z izvrševanjem njegovih zapovedi in si uravnavati svoje življenje po resnicah, ki nam jih je razodel, da si zaslužimo večno življenje. To je prvi, resnični, največji in zadnji namen, to je prva, edina in najvažnejša naloga človeka, ki živi na zemlji in v času. Ta naloga je izmed vseh prva: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice.« (Mt. 6, 33.) — edina: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te mnogo stvari, a le eno je potrebno.« (Lk. 10, 41.) — najvažnejša: »Kaj človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kaj bo dal človeka v zameno za svojo dušo?« (Mt. 16, 26.) Človekovo življenje v telesu, na zemlji in v času in vse, kar se nanaša na to življenje, ni in ne more biti cilj našega bivanja, ampak samo sredstvo, s katerim dosežemo svoj cilj, da namreč Boga spoznamo, mu služimo, ga ljubimo in se zveličamo.

Vsako leto, vsak dan in vsaka ura je dar božji, da si z dobro uporabo časa zaslužimo blaženo večnost. Vsako premoženje, vsaka služba in čast na zemlji je od Boga nam dani talent, da si z njim zbiramo in množimo zaklade za večnost. Vse stvari na zemlji, žive in nežive, so od Boga človeku dane na razpolago, da se z njihovo pomočjo dviga k nebu, k ljubezni in češčenju Boga, Stvarnika vesoljstva, Boga, najvišje Dobrote. Ker je tedaj človek obdarovan z umrljivim telesom, a tudi z neumrljivo dušo, ker živi v času, toda za večnost, ker biva na zemlji, a je za nebo določen, ker je ustvarjen od Boga in za Boga, zato mora biti vse njegovo delo in delovanje na zemlji in za čas samo sredstvo in ne cilj njegovega življenja.

Kakšna razlika med človekom, ki nima vere in med vernim kristjanom! Človek dela, ker mora delati, da se preživi, ali dela, da uživa, pri

tem pa pogostokrat delo preklinja, ker gleda v njem samo trud, trpljenje in breme. Tudi veren kristjan dela, toda dela z veseljem in vdanostjo, dela iz ljubezni do Boga v čast božjo, da si pribori svoj zadnji življenjski cilj. To je tista velika skrivnost in umetnost, ki nas uči, da živimo na zemlji, a ne za zemljo, temveč za nebo, da delamo in skrbimo, kakor da bi vedno živeli na zemlji, in vendar delamo in živimo, kakor da bi morali vsak trenutek umreti in položiti račun o vsem svojem življenju. To veliko modrost nas uči sveta vera, k njej nas napeljuje sveta Cerkev, ko nas vedno opozarja na besedo božjo: »Iščite najprej kraljestva božjega in njegove pravice!« Ta beseda božjega Odrešenika je podlaga cerkvene zapovedi, ki nas obvezuje, da posvečujemo Gospodov dan. Po šestdnevnem delu in trudu tedna zbira sveta Cerkev svoje otroke v službi božji, da z njo vred molimo troedinega Boga in se mu zahvalimo za delo stvarjenja, odrešenja in posvečenja. Zakaj vse to? Da v vrvenju sveta dvigamo svoje oči k nebu, da sredi zemlje in minljivosti ne pozabimo neba, sredi truda in dela Boga, da ne pozabimo v svojem umrljivem telesu neumrjoče duše, ki v njem prebiva ter ga poživlja.

Kristus Gospod nas opominja, naj vedno molimo, to se pravi, da moramo vse svoje življenje pretvoriti v molitev, v službo božjo s tem, da vedno v Bogu živimo. »Roko pri delu, dušo pri Bogu!« To je pravo in pristno krščansko načelo. Ali smo se vedno po njem ravnali? Mogoče nam bo na to vprašanje odgovorila vest: »Bogat si v delu, silno bogat v svetnih skrbih, a vendar tako ubog v duši!« Ako nočemo ostati v tem dušnem uboštvu, moramo vsak v svojem stanu posvetiti vse svoje moči delu in izvrševanju svojih dolžnosti; v svojem delu pa in v svojih dolžnostih ne smemo in nočemo nikdar pozabiti, da smo kristjani in da moramo rešiti svojo neumrjočo dušo. Zato bodi geslo našega življenja: »Moli in delaj!«

P. ODILO:

Odpustki

Malokdaj toliko govorimo o odpustkih, kot ravno ob Porcijunkuli. V katoliški cerkvi so bili že veliki boji za odpustke. In mnogo je bilo že napisanega o njih. Pa vendar ljudje še nimajo jasnih pojmov o odpustkih. Zato pa pazljivo preberite tale članek.

Kaj je odpustek? Predvsem: odpustek ne odpusti nobenega smrtnega greha, temveč odpustek je, kot pravi katekizem, odpuščenje časnih kazni, ki ga deli cerkev izven zakramenta sv. pokore, ko je greh že odpuščen.

Bog odpusti smrtni greh in večno kazen za greh pri sv. spovedi, v gotovih primerih tudi po popolnem kesanju, ostane pa še časna kazen za greh in to kazen je treba prestat ali odslužiti ali v tem življenju ali pa na drugem svetu v vicah.

Odpustljivi greh se bistveno loči od smrtnega. Mali greh nima za seboj večne kazni, ker ni popolna odvrnitev od Boga. Z malim grehom se človek le obrne k stvarem, Boga pa popolnoma ne zapusti. Zato se mali greh odpušča tudi izven spovedi: s kesanjem, z dobrimi deli, ako si n. pr. pobožno pri sv. maši, ako rabiš blagoslovljeno vodo itd. Toda z grehom se ne odpušča vedno tudi časna kazen. Vsak greh vsebuje namreč dvojno: k r i v d o in k a z e n z a g r e h. To dvojje je treba strogo ločiti. Mi mislimo navadno samo na krivdo, za kazen pa se ne menimo

dosti. To je tudi pomen pokore, ki jo dobimo pri sv. spovedi. Za grehe je treba zadostiti. Treba je poravnati vse do zadnjega novčiča.

Časne kazni si lahko zbrisujemo z odpustki, ki nam jih naklanja sv. katoliška Cerkev. Katoliška cerkev ima to oblast in moč, ki jo je prejela od božjega Odrešenika z besedami: »Karkoli boste razvezali na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih in karkoli boste zavezali na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih.«

Odkod jemlje cerkev zaklade sv. odpustkov? Iz zasluženja Kristu-sovega, ki je neskončno, zato tudi neizčrpno. Sv. Tomaž Akvinski pravi tako lepo:

Daj krvi mi svoje, Jezus, Pelikan,
usmiljen me očisti mojih grehov ran;
saj zamore ena sama kapljica
zemljo vso oprati grehov madeža.

Torej ena sama kapljica božje krvi bi zadostovala za odrešenje sveta. Jezus pa je prelil vso svojo kri do zadnje kapljice. Kak ogromen zaklad zasluženja Odrešenikovega! In Cerkev Kristusova ima ključje do tega zaklada. Te ključje rabi in iz zaklada jemlje, ko razpisuje in nam naklanja odpustke. V to zakladnico so do-dejana še zasluženja Ma-tere božje in svetnikov. Torej resnično neizčrpen zaklad. Samo pomislimo na sedem mečev Ža-lostne Matere Marije, na grozovite muke sv. mu-čencev! Vse to je glo-boko bogastvo za za-kladnico sv. Cerkve.

Razločujemo po-polni in nepopolni od-pustek. Beseda sama pove, da je popolni od-pustek odpuščanje vseh časnih kazni za grehe, ki so že odpuščeni. Brez sv. spovedi torej ni od-pustka za tistega, ki je napravil smrtni greh. Če hočemo biti deležni po-polnega odpustka, se moramo kesati prav vseh grehov, tudi odpustljivih, ker časne kazni se nam nikdar ne odpuste, ako si nismo s kesanjem iz-prali greha samega. Kdor se ne kesa vseh

Kraljica angelska — prosi za nas!

grehov, dobi odpustek samo deloma. Ako torej kdo prejme ob smrtni uri popolni odpustek, ali bo šel naravnost v nebesa? Da, če ga je res prejel! Ako se je kesal vseh, prav vseh grehov, je prejel popolni odpustek, ako se pa le enega ni kesal, bo moral v vicah zadostovati za tisti greh. Popolnega odpustka ni tako lahko dobiti, kot bi si kdo mislil.

Med popolnimi odpustki je najbolj znamenit jubilejni odpustek ali odpustek svetega leta. Potem pa porcijunkulski odpustek, ki ga lahko prejmemo 1. in 2. avgusta tolikokrat, kolikorkrat izpolnimo pogoje.

Nepopolni odpustek je tisti, ki se nam z njim odpusti le nekaj časnih kazni za storjene pa že odpuščene grehe.

Kaj pomeni 100 ali 300 dni odpustka, kakor imamo včasih natisnato pod kakšno molitvico? Na to vprašanje ne znajo odgovoriti niti dobri kristjani. Marsikdo misli, da so nam za 300 dni ali za 7 let prikrajšane vice. To je zmotno! Temveč to je razumeti tako: Ako zmoliš molitvico, ki je sv. cerkev nanjo razpisala 300 dni odpustka, potem si si izbrisal toliko časnih kazni, kolikor si jih je izbrisal spokornik v prvih časih krščanstva, ki je delal 300 dni javno pokoro od cerkve naloženo. Koliko časa vic si s tem prikrajšamo, to ve Bog.

V prvih časih krščanstva je bila v nekaterih dobah cerkvenega leta pokora poostrena, najbolj v štiridesetdanskem postu, ki traja štirideset dni, (quadragesima = latinsko). Ako je kdo dobil 7 let in 7 kvadragen odpustka, pomeni, da si je izbrisal toliko časnih kazni, kolikor je odslužil spokornik, ki je delal ostro pokoro 7 let in 7 kvadragen. 7 kvadragen pomeni 7 krat 40 dni poostrene pokore. 7 let in 7 kvadragen je torej 7 polnih let in 7 krat po 40 dni.

Kdo more biti deležen odpustka? Samo verni katoliški kristjani na zemlji in verne duše v vicah. Kdor ni ud katoliške cerkve, odpustka ne more dobiti; torej ne krivoverci, ne oni, ki so izobčeni iz cerkve in ne pogubljeni, ker so ti ločeni od cerkve.

Vedeti je treba še to, da so za pridobivanje odpustkov stavljeni posebni pogoji. In ti pogoji so trije:

1. Namen je treba najprej. Namen moramo imeti, da se hočemo odpustka udeležiti. Zadostuje pa splošni namen, ki ga ob gotovih prilikah obudimo. Najboljše je vsako jutro. Tudi ni potrebno, da bi morali vedeti, kakšen odpustek je navezan na to ali drugo dobro delo, glavno je, da imamo namen odpustek dobiti.

Da odpustek velja za duše v vicah, moramo imeti izrečni namen, ako že nismo naredili kar splošnega, da naj gredo vsi odpustki, kar jih zadobimo, v prid dušam v vicah. Tako dejanje je zelo lepo in se imenuje junaško dejanje.

2. Drugi pogoj je stan posvečujoče milosti. Odpušcanja časnih kazni ni, dokler ni odpuščena večna kazen. Večno kazen pa izbriše le milost božja. Brez milosti je človek mrtev ud na telesu sv. cerkve.

Dokler je tudi en sam smrtni greh v duši, človek ne more zadobiti niti popolnega niti nepopolnega odpustka. Zapravljeno milost zadobimo pri dobri spovedi. Nekateri katoličani so tako malo poučeni, da gredo k porcijunkuli, tam molijo za odpustke, obiskujejo cerkev, pa žive v smrt-nem grehu in niso šli k sv. spovedi. Taki ljudje so smešni.

3. Opraviti je treba dobro delo, ki ga je cerkev za odpustek predpisala, kot je obisk cerkve, molitev po namenu sv. očeta ali kaj podobnega.

To so glavne stvari, ki jih je treba vedeti o odpustkih.

»Vstani, prijateljica moja, in pridi!«

Vis. pes. 2, 10.

»Kam hitiš, oče, brez sina? Kam greš, sv. mašnik, brez diakona?« Tako je zaklical sv. Lavrencij sv. papežu Sikstu, ki so ga sovražniki Kristusovega križa peljali v smrt. Silno je želel, da bi bila ljubezen, ki ju je vezala v življenju, oba združila tudi v smrti.

Kaj je ta ljubezen Lavrencijeva, čeprav velika, v primeri z ljubeznijo, s katero je Marija ljubila Jezusa, svojega Boga in Gospoda? Njeno deviško srce je poznalo eno samo ljubezen, in ta ljubezen je bil Jezus. Ljubila ga je bolj kakor kerubi in serafi pred božjim tronom. Kakor milost Gospodova, nanjo razlita, je bila tudi njena ljubezen kot globočina morja.

Kdo bi zato povedati mogel, kako je bilo v njeni prelepi duši tedaj, ko se je morala na dan Gospodovega vnebohoda ločiti od svojega edinega Enega? Duša ji je vzdihovala: »Željo imam, biti razvezana in biti s Kristusom.« (Fil. 1, 23.) »O Bog, kako hrepeni moja duša po tvojem sv. Sionu! Kako koprni moje srce po tvojih večnih dvorih!« Ps. 83, 3. O, da bi imela kakor golob peruti: odletela bi in našla bi mir.« Ps. 54, 7. Bila je pa velikodušna in močna žena, vedno zvesta besedi: »Glej, dekla Gospodova sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« Luk. 1, 38. Glej v meni deklo, ki je na najrahljši migljaj tvoje roke pripravljena za vse: na meni in v meni naj se zgodi edino tvoja presv. volja.

Previdnost božja je hotela, da Marija v tolažbo mladi cerkvi, apostolom in vernim, še ostane na zemlji. Koliko časa, ne vemo, to pa moremo misliti, da je bilo to njeno bivanje v tujini le doba nepopisnega hrepenenja po njenem božjem Sinu. Edina sreča, edino veselje, vsa njena tolažba v tem času je bil Jezus v živem božjem Kruhu. Hrepenenje po večnem združenju z njim pa je rastlo in rastlo. Ogenj neizmerne ljubezni božje jo je bolj in bolj používal. »Kakor jelen po potokih vodá hrepeni, tako moja duša po tebi, o Bog, koprni!« — »Mojo dušo žeja po Bogu, po živem Bogu.« — »Kdaj smem priti, iziti kdaj k svojemu Bogu?« — »Moje solze so mi postale v hrano podnevi in ponoči, ko me vprašujejo sleherni dan: »Kje je zdaj tvoj Bog?« — »Kaj tarnaš, duša moja, kaj vzdihuješ v meni? Pričakuje Gospoda!« Ps. 54, 1. 4. 6.

In Gospod je prišel. Kako srečna je, ko začuti, da se bliža zadnji dan zemeljskega življenja, blaženi trenutek smrti, ki ji bo odprl vrata k Ljubljenu, da se v ljubezni njegovi utopi na veke. Kakor o mnogih drugih skrivnostih Marijinega življenja, nam knjiga božja tudi o njeni smrti nič ne poroča. Navezani smo le na pobožna sporočila. Andrej s Krete, sv. Janez Damaščan, Nikefor, Sofronij, Atanazij nam poročajo o Marijinem zaupanju, o njeni poti v domovino.

Marija je prebivala — tako pravijo — v Jeruzalemu, na gori Sion, v hiši, kjer so apostoli z Materjo svojo prejeli sv. Duha. Jeruzalem, povečan po smrti in vstajenju Gospodovem, naj bi bil povečan tudi po smrti in vnebovzetju matere njegove. Po božjem navdihnjenju so prišli apostoli in se zbrali okoli najsvetejše Gospe. Z nebeško milino in dobroto jih je sprejela, jih tolažila, jim obljubila, da jih pri svojem božjem Sinu ne bo nikoli pozabila. Tedaj je razprostrla roke, kakor da nekoga objeti hoče, in ljubljena Mati naša je v ljubezni in iz ljubezni v sladki, blaženi smrti zaspala, vsa vdana do zadnjega zdihljaja v sv. Očetovo voljo. Od tedaj, ko so se za prvim človekom za vselej zaprla vrata zemeljskega raja, je

človeški rod hrepenel po njej, v lepih predpodobah je Bog kazal in pripravljal nanjo; vsa ponižna in majhna je prišla, polna milosti, blagoslovljena med ženami. Potoke solzá so jokale te oči, ki so zdaj ugasnile, bridke rane so rezale v srce, ki je zdaj zastalo. To veliko življenje, zvesto je bilo končano.

Med petjem angelov in apostolov so deviško telo Marijino položili v grob. Tretji dan pa je prišel apostol Tomaž, ki pri smrti ni bil navzoč, in poprosil, da bi smel sveto telo počastiti vsaj v grobu. Odprli so grob, toda — o čudo — telesa ni več v grobu. Kako bi moglo tudi biti? Božja porodnica, o Marija, si ti! Resnično, večni božji Besedi, Sinu božjemu, je dala življenje, v njenem deviškem telesu je bil spočet, iz njenega naročja nam je bil dan. Bog ni pustil, da bi bilo Marijino telo, ta prečudežna posoda večne Besede, ta neskajeni studenec, ki je iz njega priteklo življenje, Jezus, da bi bilo to telo strohnelo v zemlji. Nestrohnjeno je obvaroval, ž njim spet združil dušo in ga pred občnim vstajenjem veličastno obudil. Angeli božji so to prečudežno rožo presadili iz zemeljskega raja v nebeški raj. V življenju je bila najbližja Jezusu, njemu najbolj podobna. Z Jezusom je živela, z njim ljubila, z njim trpela, z njim do dna izpila kelih, ki mu ga je Oče pripravil. Z njim bo tudi poveljučana: z dušo in telesom v nebo vzeta. Njeno zmagoslavno pot v večno domovino, kdo bi jo popisati mogel? Iz puščave zemeljskega življenja se dviga Devica in Mati, na Jezusa oprta, da se na veke utopi v morju večne luči, neizmerne sreče in blaženosti. V nebeških prostorih odmeva veličastna pesem: »Zdrava, Marija! Ti slava večnega Jeruzalema, ti radost izvoljenih, ti najlepši cvet vsega stvarstva. Prišla si, Kraljica naša in Gospa! Ostani z nami vso večnost!« Sv. Duh, večna ljubezen Očeta in Sina, ji kliče: »Vstani, prijateljica moja, ti, lepa moja, in pridi! Zima je minila, po livadah dehti že cvetje. Čas trtnega obrezovanja je prišel; glas grlice se čuje v deželi. Vstani, prijateljica moja, ti moja lepa, in pridi!« Vis. pes. 2, 10. 11. 12. In pesmi in himen ni ne konca ne kraja. »Kdo bi umeti, kdo povedati mogel,« pravi sv. Bernard, »kaj je Bog pripravil njej, ki ga je rodila in bolj ko vsi drugi ljubila?« Z neminljivo krono jo je kronal sveti in pravični Bog, v roke pa ji položil žezlo neizmerne moči in dobrote. Na desnici božjega Sina kraljuje Mati, ki ima z nami izgnanimi otroki Evinimi, usmiljenje in sočutje, ker je bila sama v vsem preizkušena. Otroci božji, ne pozabimo tega! — Marija, ne pozabi na nas, bodi tudi nam Kraljica in Mati! In ne daj, o ne daj, da bi mi kdaj pozabili na te!

P. ROMAN:

34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti

(Nadaljevanje.)

Prvi večer

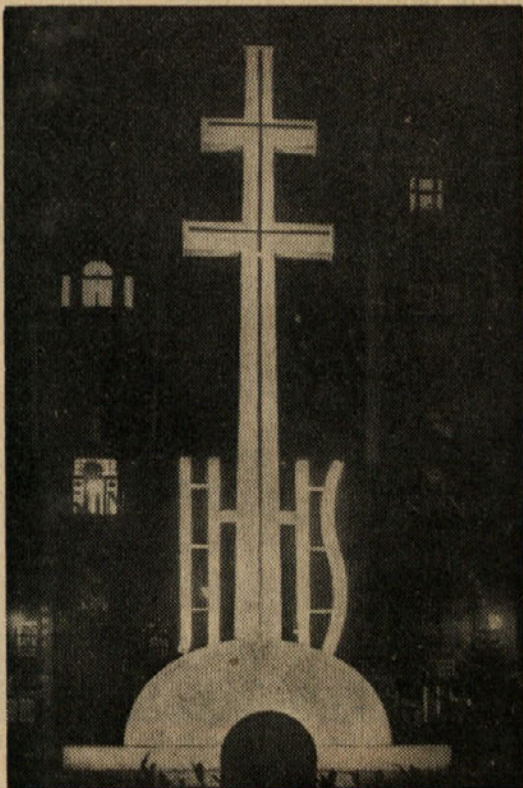
Ko smo si ogledali prekrasno razsvetljavo mostu Franca Jožefa, so se množice, ki so prisostvovalе otvoritveni svečanosti na Trgu junakov, pravkar razhajale. Tako se je prelivalo življenje po razsvetljenih ulicah s prebujeno svečanostjo. Tu je prilika, da omenim prekrasne izložbe, ki so jih za te slovesnosti posebni arhitekti zares lepo opremili. Zlasti mi je v spominu izložba ne daleč od našega hotela. Bila je modna trgovina za

ženske obleke. Arhitekt pa je napravil za ozadje pravkar zoreče pšenično klasje, v sredini je visela svilena zavesa v papeških barvah in na njej krasno vtakani simboli evharistije. Zelo lepe izložbe so imele trgovine s cveticami, ki so se kar kosale med seboj, kdo bo napravil lepše izložbeno okno. Za tisti večer so nam nasvetovali, naj gremo gledat ali bolje poslušat cigansko godbo v kavarno »Ostende«. Semkaj pride skoraj vsak tujec, ko prvič obišče Budimpešto. Kavarna sama je v resnici zelo lepo opremljena, toda v tem tudi druga mesta ne zaostajajo. Pač pa ima posebnost, ki je drugje ni, namreč cigansko kapelo, ki šteje nekako 24 violinistov od pet do dvajsetletnika. Ti dečki so oblečeni v posebne temno modre narodne obleke s širokimi rokavci, ki so okrašeni z resicami. Igrajo naravnost dovršeno. Osupnilo me pa je, ko se naenkrat kapelnik izmisli in vsem pobere loke, tako da so morali igrati samo s prsti. Seveda je občinstvo živahno ploskalo tem malim umetnikom. Eden pa je celo namesto loka vzel prazno stekleničko in z njo pravtako dovršeno igral na svoje gosli. Vendar pa moram pristaviti, da se ti otroci človeku kmalu zasmilijo, saj so vmes angelsko lepi obrazi z dolgimi temnimi kodri, oči pa so otožne in zdi se, da pripovedujejo zgodbe o ptičkih brez gnezda. Tu sem našel tudi prijaznega provincijala iz Šlezije p. Mihaela in še nekaj znanih gospodov.

Na praznik Vnebohoda.

Centrala in glavna pisarna za vodstvo in vse priprave za mednarodni evharistični kongres se je nahajala na Frančiškanskem trgu št. 7 tik poleg Frančiškanske cerkve. Cerkve je zidana v baročnem slogu, nekoliko manjša kot naša, toda zelo priljubljena in zelo obiskana. Tu smo imeli na praznik skupno sv. mašo ob 8. uri, nato pa smo se peljali z avtobusom proti Trgu junakov. Tam je bila ob 9. uri napovedana božja služba in svečano opravilo za mladino. Množice, ki so bile zbrane ob tej priliki lahko primerjam brez pretiravanja ogromni reki, ki teče v 60 m široki strugi mogočne ulice. Prišli smo tja prav, ko se je delilo zadnje sv. obhajilo. Potem se je množica jela razhajati tako, da smo si lahko ogledali mogočne in tako smotno urejene tribune, veličastni oltar, ki sta ga zamislila dva arhitekta in sicer oče in sin, ter ga posnela po brodnem oltarju, ki stoji v cerkvi sv. Petra v Rimu in je delo slovečega baročnega kiparja in arhitekta Berninija.

Kdor je videl ta Trg junakov pred kongresom in ob kongresu, je moral dati požrtvovalnosti in verski vnemi Madžarov vse priznanje. Tam,

Evharistični križ na Vigadó-ter

kjer so v teh dneh valovile množice na gladkih asfaltiranih tleh, so nekaj mesecev prej bili krasni ribniki in umetna jezera. Vse to so morali odstraniti, da so lahko napravili prostor za stotisočere množice. Ob 11. uri je bilo za Slovence napovedano zborovanje v cerkvi sv. Elizabete. Vprašali smo po tej cerkvi in res smo jo čisto lahko našli, samo zborovanja ni bilo tam. Vrhovnemu vodstvu se je pripetila namreč neljuba pomota, da je dalo v programe tiskati cerkev sv. Elizabete, ki leži v Pešti, mesto cerkve Sester Elizabetink, ki pa leži onstran Donave, kjer so se v resnici vršila zborovanja slovenske skupine. Vendar nas ta pomota ni prav nič motila, žal nam je bilo naših slovenskih ljudi, ki niso vedeli, kje je njihova skupina. Cerkev sv. Elizabete smo si lepo ogledali, in ker smo imeli v naši skupini dve Elizi — gospo in gospodično, je potem naš dvorni fotograf v osebi gospodične Marjance cerkev in spomenik pred cerkvijo lepo fotografiral. Nato smo si ogledali še unijatsko cerkev, ki je kar čez cesto in priznati moram, da me je pobožnost teh ljudi zelo ganila. Ura

Cerkev sv. Štefana-kralja

je šele pol dvanajstih. Kam sedaj? Ob pol 2 imamo napovedano kosilo. Tako se brž odločimo za ogled mednarodne karitativne razstave, ki je nastanjena v Muzejski ulici. Razstava obsega 13 dovolj obsežnih dvoran s prezanimivo in bogato vsebino. Takoj ob vhodu damo naše izkaznice pečatniku, ker je za povratek na železnici ta pečat predpisan. Nato se prične obhod. V veži pred glavnim stopniščem opozarja velika slika, ki je delo Kalmana Istokoviča in prikazuje »Bedo« in sicer vzroke splošne bede, ki so voj-

ska — nalezljive bolezni — naravne katastrofe — ljudske bolezni in sebičnost kapitalistov. Vzroki osebne in družinske bede so: podedovane bolezni — lahkomišelnost — alkohol — slaba vzgoja — brezbržnost — zloba soljudi. V I. nadstr. so podane v posnetku katakombe z značilnimi napisi ljubezni do bližnjega. Za tem sledi v drugi dvorani zapiski posameznih cerkvenih očetov, ki so prav tako pomembni, kakor dragoceni dodatki za visoko šolo ljubezni. Nas zanima zlasti peta dvorana, ki nosi frančiškanski pečat. Tu je krasna slika Sandorja Muhitsa: Sv. Frančišek Asiški, voditelj ljudstva. V tej dvorani je naslikal Lajos Marton veliko prizorov iz redovnega življenja frančiškanov in kapucinov, kako se brigajo in skrbijo za uboge, bedne, zapuščene in jetnike. Odlično mesto zavzemajo pri delu za ljubezen do bližnjega »Družbe sv. Antona« in samo v Budimpešti prinesejo letno »kruhi sv. Antona« 110.000 pengov, t. j. malo manj kot milijon dinarjev. V šesti dvorani pa človek le z bridkostjo ugotovi česa vsega pri nas še manjka. Zlasti zavetišča za alkoholiče, zavetišča za dela manj sposobne in pohabljen, ki jih drugod že imajo. Zatem ustanove, ki se pečajo zlasti za slabo vzgojeno mladino, dečke in deklice i. t. d.

Čas nas priganja in hiteti moramo domov, k obedu. Po obedu je v načrtu izlet z ladjo po Donavi, ki je nalašč za to prirejena, ima s seboj godbenike in odlično kuhinjo. Toda žal, ko je ena polovica že pri obali, se druga polovica skupine neznanokam izgubi in tako gre za tisti dan

parnik brez nas na izlet. Sledi majhna poparjenost na eni strani, malo nevolje na drugi strani, vendar, ker smo iznajdljivi, se kmalu potolažimo in preostala polovica se zedini, da gremo v mogočni zoološki ali živalski vrt Allatert. Silno živahno vrvenje, ki znaša ob navadnih nedeljah preko 20.000 obiskovalcev, se je te dni seveda izdatno pomnožilo. Vhod stražita dva velika kamnitna slona, potem pa je vrt razdeljen v posamezne skupine, kakor pač živali potrebujejo za svoje življenje. Nadvse zanimiva je skupina levov, tigrov in zabavnih medvedov, ki se ne dajo dosti motiti od obiskovalcev. Toda nobena skupina ni deležna tolike pozornosti kakor sloni, ki so silno spretni, da si pridobije z ljubeznivo kretnijo mogočnega

Kongresni oltar pri polnočnici

rilca droben novčič, ga spuste v žep paznika in nato dobe košček kruha, na drugi strani pa še večji slon kar sam pobira dokaze naklonjenosti občinstva v obliki sladkorčkov, kruha in sadja. Ure hitro minevajo in že se moramo vrniti, zakaj zvečer ob 8. uri je napovedana evharistična procesija na ladjah po Donavi. Pri večerji se je naša skupina zopet lepo zbrala, seveda ni šlo brez modrih pridig, ki jih je ena polovica držala drugi... Ob pol 8. uri zvečer smo nared in v treh minutah tudi že pri Donavi, kjer pa nas je osupnila naravnost ogromna množica ljudi. Posrečilo se mi je, da sem kar v slovenskem jeziku pregovoril strogega madžarskega policista, da je spustil našo skupino naprej eno teraso nižje. Seveda ni razumel besedice, samo gledal je prav začudeno in nas lepo pustil. Na vsakih 200 korakov so bili pritrjeni zvočniki na obeh straneh Donave. Žal so premalo gledali na to, da je kongres mednaroden in tako smo le redkokaj razumeli. Ob 8. uri se je prikazala na nočnem nebu svetlobna raketa v obliki žitnega snopa in takoj na to je priplula izpod Horthyjevega mostu prva ladja, ki nosi na rilcu visok križ iz samih luči. Ladja se silno počasi pomika, nato sledi druga in tretja. Vseh ladij

je 12. Najlepša pa čaka pri pomolu ob Franc Jožefovem mostu in ima za to priliko pripravljeno posebno kapelico vso iz brušenega stekla, kamor prineso Najsvetejše. Monštranca, nalašč za ta kongres napravljena, je visoka nad 1 m, nastavek nosijo štirje lahno sklonjeni angeli. Nato pa prične spreved ladij pluti proti otoku Sv. Marjete in pogled na to procesijo je nepopisen. Izza griča Sv. Gerharda se vzpne proti nebu petero snopov luči, ki vedno bolj mogočno bleste. Vz dolž Donave na obeh bregovih pa stoji mladina, glava pri glavi tisoči redovnic, tisoči deklet in gojenk in desettisoči mladcev. Vsak ima v rokah baklo, in ko ladja z Najsvetejšim pluje tiho po mirnih valovih Donave desettisoče luči pozdravljajo na zunaj Kralja, kateremu so pokorni vetrovi in morja. In vmes evharistična himna: Exsultate... Vnovič kaj enakega doživeti se mi zdi nemogoče. Ko preneha molitev in petje, se vrste govori v vseh jezikih. Procesija je končana šele pozno v noč in se konča malo pred polnočjo z bengaličnim ognjem, na griču sv. Gerharda pa zablesti ogromen križ, katerega ogrodje se vidi podnevi kot mogočen stolp.

Nehote mi pride na misel govor sivolasega španskega kardinala, ko je včeraj govoril pred zborom razumnikov. Goma Tomas, španski primas in kardinal je namreč prejšnji dan vstal in govoril čisto izven programa. Ker me je ta govor, ki so ga prinesli večji časopisi, tako ganil, sem ga skrbno shranil in ga tu prinašam:

»Glejte, gospodje, prihajam pred vas v škrlatu, ki ste ga vajeni. A moj škrlat je bolj rdeč kakor vse, kar vidite te dni svečanih rdečih oblačil na tem kongresu miru. Ne prinašam vam besedi, prinašam vam kri na tem svetem oblačilu. Kri iz Španije, kri iz zemlje, kjer je pričevanje besede prenehalo, kjer je premalo biti mislec, treba je biti heroj, vojak, junak in mučenec. Ne prihajam k vam iz mirovnih krožkov — prihajam iz španskih katakomb. Prihajam iz prostora, kamor me je živega zazidalo sovraštvo do duha božjega. Tedne in tedne sem prisluškoval lastni smrti, ki je grmela okoli skrivališča. Vračam se k vam, bratje po Kristusu in ljubezni, z drugega sveta, vračam iz požara krvi, ki je zajel špansko zemljo. Prihajam sem, da bi v to kraljestvo pokojnosti in svetega miru prinesel resnico o boju, smrti, o usodi, ki nas čaka. Ne verjemite besedam, ne mojemu dostojanstvu, verjemite krvi mučencev, ki lepi na mojem duhovniškem oblačilu. Prelita je bila v strahotah boja, ki ga ne slutite, boja za rešitev Španije, Evrope, vsega sveta. Vi ste zastopniki sveta, vi ste duh sveta: Vrnite se iz tega blestečega mesta, iz tega neverjetnega poveljanja miru in nesite s seboj novo resnico: Danes je svetu treba ne mislecev, ne mirnih, zaprtih svetnikov, treba mu je ljudi, ki so misleci, svetniki in borilci ter junaki v enem. Ne verjemite mojim besedam, verjemite tistim, ki so v tem praznem svetu znali umirati. V imenu tistih me je poslala sem Španija, krvava Španija, toda še vedno Kristusova Španija.« Ta govor mi je prišel na misel, ko sem gledal to veličastvo, ta nepopisni žar milijonov vernih src. Tako dobro sem razumel tisti hip besedo Jezusovo: »Ne bojte se, jaz sem svet premagal, jaz pa ostanem z vami vse dni, do konca sveta.« Toda te besede so le tolažbe polno dopolnilo prerokbe Gospodove: »Mene so, tudi vas bodo, namreč preganjali — učenec ni večji od mojstra. Glejte, naprej sem vam povedal, da, ko pride ura, ne boste rekli, nismo vedeli.«

Res je, vedno moramo biti pripravljeni na bridkost, na žalost, na preizkušnje, zakaj nismo tukaj doma in naša domovina je onkraj večnosti.

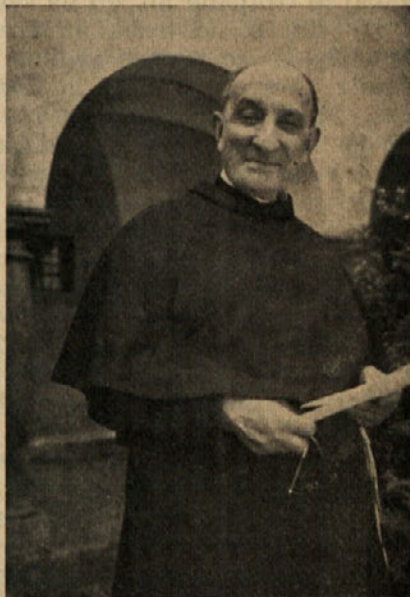
Dobro sem pa tudi razumel upravičenost evharističnih kongresov, tako mednarodnih kakor državnih. Zakaj ogenj se ob ognju vžge in samozavest in pogum katoličanov prav ob takih prilikah potreben zanos dobi.

(Nadaljevanje prih.)

P. Alfonz Svet — zlatomašnik in 80-letnik

Če te pot zanese v starodavni in slavni minoritski samostan v Ptuj, tedaj boš gotovo ob vsaki uri našel v pisarni župnijskega urada sv. Petra in Pavla g. župnika in duh. svetnika p. Alfonza Sveta. Župnijska pisarna, spovednica, prižnica in oltar — to izpopolnjuje njegovo življenje.

Dne 3. maja 1859 je zagledal p. Alfonz luč sveta v Drešnji vasi pri Žalcu. Ni bil še mesec dni star, ko mu je smrt ugrabila mater. Tako je doživljal brez njene ljubeče nege težko detinstvo, ker mu je tudi oče umrl, še preden je sinček dovršil šesto leto. Ko je dovršil ljudsko šolo v Žalcu, je nadarjeni dečko prišel v gimnazijo v Celje. Po maturi je služil kot enoleten prostovoljec pri bivšem 48. polku v Gradcu in se vpisal na pravno fakulteto tamkajšnje univerze. Medtem so doma posestvo prodali in dobil je iz izkupička za tedanje razmere precejšnjo dediščino okrog tisoč goldinarjev, ki jih je v svoji mladostni neizkušenosti vložil v zasebno banko. Toda bankir je šel v konkurz in mladi študent je prišel ob vse. Tisti dan, ko je to izvedel, je šel zvečer v opereto — prvič in zadnjič v življenju — kakor še sedaj včasih pripoveduje. Igrali so menda Netopirja, in ko je zaslišal pesem: Srečen ta — ki zabit zna — kar se spremeniti ne da! je sredi igre zaploskal, vstal in odšel. Vstopil je v neko odvetniško pisarno v Gradcu kot stenograf. Toda Bog ga je klical drugam. Na vabilo nekega svojega prijatelja je vstopil kot klerik v minoritski red in začel noviciat v samostanu v Gradcu. Bogoslovje je študiral v Gradcu in na Dunaju. Dne 25. julija 1888 je bil posvečen v mašnika in 2. avgusta je pel novo sv. mašo v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptuj.

P. Alfonz Svet O. M. Conv.

Naš zlatomašnik je bil večkrat gvardian in župnik. Služboval je v Gradcu, na Dunaju, v Št. Vidu in Ptuj, kjer letos slavi tudi 40 letnico župnikovanja.

Pestra, zanimiva slika življenja redovnika, ki gre, kamor ga kliče dolžnost. Visoko izobražen in v življenju preizkušen je bil vedno mož na svojem mestu. Povsod, kjer je bil dušni pastir, je ostal v najboljšem spominu. Skrbel je zlasti za olepšanje cerkva, ki so mu bile izročene v oskrbo, priskrbel skoraj povsod nove orgle, prenovil in popravil cerkev v Št. Vidu, napravil glavni oltar pri podružnici sv. Ožbalda v Ptuj, restavriral cerkev sv. Petra in Pavla v Ptuj itd.

Ob njegovem zlatomašniškem jubileju mu iskreno čestitamo in želimo naj ga Bog ohrani še mnoga, mnoga leta!

»Zakaj moram toliko trpeti«?

Zelo prijetno je pripovedovati svetopisemske zgodbe malim otrokom, ki jih še niso slišali. Če jim boš prav živo pripovedoval, boš mogel opaziti, kako si skoraj dihati ne upajo in pozabijo zapreti usta, kakor da bi hoteli poslušati z vsemi čuti svojega telesa.

Z velikim zanimanjem poslušajo zgodbe navadno tudi odrasli; toda če jim boš skušal iz povedanega izluščiti nauk, bodo začeli zehati in se pretegovati, da bo strah.

Vendar vse skupaj nič ne pomaga. Če hočeš vedeti, zakaj ti je tako težko poslušati nauke, zakaj tako težko moliti; če hočeš imeti odgovor, zakaj je trpljenje ali zlo na svetu, potrpi in beri.

»Kaj se je treba na svetu toliko ubijati?«, »zakaj moram toliko trpeti?« To so pogosti vzdih. Večkrat boš slišal tudi: »Oh, da nismo v raju!« »Nesrečna Adam in Eva, da sta nam napravila takšno nesrečo!«

Medtem ko se prva vrsta ljudi samo vprašuje, odkod in kako to, da je trpljenje na svetu, druga vrsta s svojimi vzdihmi že pove odgovor.

V začetku je bil na svetu raj. Šele po grehu je prišlo na svet trpljenje.

To sta dve resnici, ki jih moremo brati takoj v začetku svetega pisma. »Zasadil pa je Gospod Bog raj veselja od začetka in je postavil vanj človeka, katerega je bil naredil. In Gospod Bog je dal iz zemlje rasti mnogo drevja, lepega za pogled in sladkega za jed; tudi drevo življenja sredi raja in drevo spoznanja dobrega in zlega. In reka je tekla iz kraja veselja, da je namakala raj, in odtod se je delila v štiri glavne reke. In ustvaril je Bog človeka po svoji podobi; moža in ženo ju je ustvaril. In blagoslovil ju je Bog in rekel: Rastita in množita se in napolnita zemljo in podvrzita si jo in gospodujta ribam morja in pticam neba in vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji.«

Takšno je bilo torej življenje Adama in Eve v raju. Ustvarjena po božji podobi za srečno življenje brez trpljenja. Takšno prijetno življenje pa je Bog namenil tudi vsakemu človeku, vsem ljudem. Če bosta Adam in Eva preskušnjo dobro opravila, njuni potomci ne bodo nikoli več v nevarnosti, da bi utegnili izgubiti to zemsko in pozneje zgrešiti svojo nebeško blaženost. Adam in Eva sta prejela to bogastvo zase in za svoje potomce. In ravno to je bilo odločilno za vse.

Bog je hotel, naj se človek pokaže vrednega teh darov. Zato je sredi vrta zasadil drevo, od katerega Adam in Eva nista smela jesti. Prestopila pa sta božjo zapoved, grešila sta smrtno; zato je prišla kazen. Berimo spet sveto pismo: »Videla je torej žena, da je drevo dobro za jed in lepo za oči in za pogled prijetno: Zatorej je vzela od njegovega sadu in je jedla, in je dala svojemu možu, ki je tudi jedel.« Bog pa je napovedal sedaj kazen, ki se je takoj izvršila; najprej nad kačo, nato nad ženo: »Namnožil bom težave tvoje nosečnosti; v bolečini boš rodila otroke in pod oblastjo boš možovo in on bo tebi gospodoval.« Končno še nad možem: »Ker si poslušal glas svoje žene in jedel od drevesa, od katerega sem ti prepovedal jesti: bodi prokleta zemlja v tvojem delu; v trudu se boš od nje živil vse dni svojega življenja. Trnje in osat ti bo rodila in zelišče polja boš jedel. V potu svojega obraza boš užival kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzet: zakaj prah si in v prah se povrneš.« In pahnili je Gospod Bog Adama in Evo iz vrta veselja, da bi obdelovala zemljo, iz katere sta bila vzeta. In postavil je pred raj veselja keruba z ognjenim mečem.

V začetku je bil na svetu raj. Šele po grehu je prišlo na svet trpljenje.

Znana nam je vsem prežalostna abesinska vojna. Ni to najtragičnejše, da je abesinski cesar nehal biti cesar, vendar nam bo to dobro služilo za zgled. Abesinski cesar ima družino; njegov najstarejši sin je bil prestolonaslednik; vsa družina je imela ugled in spoštovanje. Od koga in zaradi koga vse to? Zaradi družinskega očeta. Pa prišla je vojna in cesar je nehal biti cesar; v tistem trenutku so padli v isto nesrečo vsi družinski člani; popolnoma nedolžni prestolonaslednik je postal enak navadnemu zemljanu, samo s tem razločkom morda, da ima po očetu nekaj imetja več kakor drugi.

In mi ljudje smo Adamovi otroci. Za nas vse bi lahko Adam in Eva zaslužila raj; nam vsem pa je bila zagrožena tudi smrtna obsodba, če oče ne bo slušal.

Kakšen je torej odgovor na naslov tega sestavka? Trpeti moram zato, ker sem človek, potomec Adamov; z dušo in telesom, ne pa zgolj duhovno že zveličano bitje kakor so angeli.

Naj sledi tukaj, kar piše katekizem v vprašanju »Zakaj je Bog svet ustvaril?« »Bog je svet ustvaril, ker je dober in hoče stvarjem dobro.« Strašno bogokletje bi bilo zato, če bi kdo zavestno in resno trdil, da je Bog ustvaril svet zato, da bi se naslajal ob njegovem trpljenju ali če bi očitajoče govoril Bogu, da je krivičen, ker pusti trpeti toliko nedolžnih.

Vprašanje »zakaj, odkod trpljenje« je bilo treba najprej rešiti; v prihodnje bomo zato lahko odgovorili še vprašanje: »čemu, kakšen namen ima trpljenje sedaj?«

H koncu bodi omenjeno, da bi bilo zelo napačno, če bi se sedaj na svoje prastarše jeziki, jih morda celo preklinjali. Adam in Eva sta svoj greh in posledice občutila še veliko bridkeje kakor mi; zato sta s pokoro zadostila božji pravici in naša dolžnost je, da sprejmemo trpljenje iz božje roke vdano, priznavajoč božjo modrost in ljubezen.

P. EVSTAHIJ O. F. M.:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Sirota

Ko mu je bilo približno štirinajst let, je sirotek izgubil najprej očeta in potem še mater ter je moral zapustiti stanovanje v bolnišnici. Toda ljubko ime, s katerim ga je ljudstvo takrat nazivalo — rekli so mu »Špi-talski Salvatorček« — mu je ostalo vedno drago.

Čez nekoliko časa se je ovčarski pastir ponudil v službo nekemu možu v Sveti Kolomi; nato je pa šel v Barcelono, da bi se izučil čevljar-skega rokodelstva. Z zaslužkom je skrbel tudi za svojo sestrico. Potem ko se je le-ta omožila, se je pogodil za hlapca pri sloveči benediktinski opatiji v Monseratu, ki so jo takrat neprestano obiskovale neštene gruč romarjev, tudi najimenitnejše osebnosti tedanje dobe (Karel V. sam se je pogosto tjakaj napotil). Pri teh preskušnjah je utegnil klic Jezusa Kristusa vedno bolj določno odmevati v njegovem ponižnem in čistem srcu, njegov poklic se je pa gotovo zmeraj bolj jasno razodeval ter nagibal k sinovom asiškega Ubožca. Ko je dopolnil dvajset let (ne-

kateri določajo dan, namreč 3. majnika, na praznik najdenja sv. Križa, l. 1541), je sprejel redovno obleko manjših bratov v Barceloni, v samostanu *et tra muros* (zunaj obzidja) sv. Marije Jezusove.

Francišškanski brat laik. Novinec v Barceloni

V letu redovne poskušnje ali v noviciatu se je Salvator odlikoval z gorečnostjo v molitvi, z natančnim izpolnjevanjem zaobljub, z veseljem, ki je z njim opravljal nizke službe, katere so mu bile izročene. Pomagal

je bratu kuharju v kuhinji, pomival je kuhinjsko posodo, skrbel za snago v samostanu, stregel je pri sv. mašah, vedno pa je kot pravi duhovni sin sv. Frančiška izrekal združeno presladko ime Jezusovo in ime njegove presvete Matere: *Jesús y Maria*. Zmerom je hodil bos, spal na trdih tleh ali na golih deskah, nalaгал si je ostra pokorila, natanko se je držal strogih postov, vsako jutro je šel k spovedi, preden je pristopil k svetemu obhajilu, dobršen del noči je prebil pred tabernakljem; v vsem tem je pa potlej, po končanem letu preskušnje, vztrajal vse svoje življenje.

Neki dogodek, ki se je pripetil v letu novinstva, je odkril predstojnikom in ostalim, ki so o tem zvedeli, da se je Gospod že oziral na Salvatorja s posebno dobrohotnostjo.

Sv. Salvator iz Horte

Za praznik obrezovanja Gospodovega, na novega leta dan, so imeli bratje samostana v Barceloni navado obedovati s številnimi povabljenimi in imenitnimi gosti, kateri so pa dan pred praznikom navadno poslali bratom vse potrebne reči za obed: in tako je bilo tudi to leto. Toda v noči pred praznikom je brata kuharja zgrabila huda mrzlica, bil je prisiljen ostati v postelji, zato je izročil ključke od kuhinje našemu bratu Salvatorju ter mu naročil, naj opozori patra gvardijana, da bo mogel določiti kakšno drugo osebo, da bo pripravila obed. Salvator je kakor po navadi prečul noč v cerkvi, molil ter se bičal, zjutraj je šel k spovedi in obhajilu, ter se je nato zadržal pri oltarju v molitvi; v resnici je docela pozabil na to, kar mu je bil naročil brat kuhar. Le še malo je manjkalo

do ure obeda, ko je šel pater gvardijan pogledat, da bi se prepričal, če je vse pripravljeno za povabljenе goste, našel je pa kuhinjska vrata zaprta. Prav tisti trenutek, ko je bil prišel do vrat, se je vzdignil jezno zoper Salvatorja. Le-ta se s solzami očeh zgrudi k njegovim nogam ter ponižno poprosi, naj mu pater predstojnik odpusti, da je pozabil. Iz rok Salvatorjevih vzame pater gvardijan ključe ter vstopi v kuhinjo, in glej, jedi so bile pripravljene, skuhanе in pečene in razpoložene na krožnikih, boljе kakor druge kratі. Ni bilo treba nič drugega storiti kakor pozvoniti z zvoncem, da so na dano znamenje povabljeni gostje vstopili v obednico.

J. MAGNUSSEN — P. MARKO O. M. CAP.:

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Br. Hadrijan se je o njem izrazil: »Brat Jurij je vse vaje pobožnosti, zatajevanja, občevanja z Bogom stanovitno vršil. Ni se vdal mlačnosti. Ni jih opustil, ne oziraje se na svojo starost, oslabelost telesa. Ko je prišel brat Franc iz Livorna v Rim in ga je videl, je rekel: 'Ta je pa res redovnik, ki si resno prizadeva za svetost svojega poklica. Tega bo enkrat Bog poveličal s čudeži. Mnogo jih bo prišlo k njegovemu pogrebu.'«

Med sobrati so se nahajali tudi taki, katerih življenje ni bilo brezhibno. Zato jim je pa zgled br. Jurija veljal kot trajen očitek. Da bi se otresli tihih, molčečih opominov, so si marsikaj neresničnega o njem izmislili. A nič ni pomagalo, saj ga ni nič razdražilo k jezi. Če so ga nazivali z zaničljivimi imeni, ali se mu sicer smejali zaradi njegove pobožnosti, se je tudi on z njimi smejal in bil še prijaznejši do zasmehovalca. Nepremagljiva je bila njegova ponižnost — neugasljiv pa ogenj ljubezni. V vseh teh poniževanjih je hvalil božjo Previdnost.

Povedati pa moramo, da mu Bog ni dal mirne, krotke narave. Ravno obratno: vročkrven je bil. Nekega dne je milo vzdihnil napram svojemu redovnemu sobratu: »Zahvalite Boga, da vam je dal tako mirno naravo!«

Semkaj spada še en poseben dogodek, ki ga je doživel z njim brat Anton iz Viterbo.

Ta brat pripoveduje sledeče: »Imel sem službo v samostanski obednici. Neko jutro vstopim vanjo ob času zajtrka. Zagledam brata Jurija pri mizi, zraven pa nekega duhovnika, ki brata Jurija zmerja in zasmehuje kot ničvrednega hinavca in slično. Jaz sem kar obstal pri tem prizoru. Duhovnik še nadaljuje. Vzame mu krožnik, servijeto in druge reči — v zasmeh. Kaj pa brat Jurij? Mirno vse prenaša brez ugovora. To pa duhovnika navidezno še bolj razljuti. Čez nekaj časa pogleda brat Jurij prijazno duhovnika in reče: »Se nihče me ni tako dobro poznal kot vi. Res, vi ste moj pravi prijatelj.« — Duhovnik pa še poostri svoje izbruhe. Brat Jurij je še prijaznejši napram svojemu preganjalcu, vedno ponavljajoč »Vi me poznate, ljubi prijatelj.« Končno objame duhovnik Jurija. Ko so vsi odšli iz obednice, in tudi brat Jurij, mi reče tuji duhovnik: Danes sem se osebno prepričal o bratu Juriju. V Rimu in okolici se govori o svetosti brata Jurija. Zato sem ga preizkusil. Reči moram: dobro je prestal preskušnjo. Da, on je zares svetnik.

Kar se tiče občevanja br. Jurija z drugimi sobrati, je bilo videti, kakor da nima svoje volje in je na razpolago vsem. Če mu je le kdo samo namignil, naj stori to ali ono uslugo, obišče tega ali onega bolnika, komu priskrbi kako službo — takoj je bil pripravljen, bodisi ponoči ali

podnevi četudi v najslabšem vremenu. Tudi ni nikdar drzno kaj trdil, ampak se je podredil naziranju drugih. Nikomur ni dal čutiti, da ve več kot drugi, čeravno je bil modrejši in so ga za svet spraševali vojvode, prelati in kardinali. Njega vse to ni nič dvignilo k ošabnosti. Ostal je, oziroma je hotel ostati vedno isti skromen kapucinski brat. Kjer je le mogel, se je skril in se zapostavil, kolikor je bilo mogoče.

Brat Štefan z Dunaja

V zadnjih petih letih napornega in blagoslovljenega delovanja so br. Juriju pridružili mladega nemškega br. Štefana z Dunaja, ki je že prej spoštoval Jurija. Veliko je že namreč lepega in dobrega o njem slišal. Iz mesta Civitavecchia, kjer je prej bil, mu je pisal v neki dušni zadevi, a ni dobil odgovora. Po božji Previdnosti pa je prišel prav v oni samostan, kjer se je nahajal br. Jurij.

Kmalu je, kot samostanski kuhar, videl, da bo br. Jurij ne prihaja v obednico k zajtrku, zvečer pa redko k večerji, bodisi, ker ga je povabil in pri sebi obdržal nadvojvoda Sora, ali pa, ker so ga pri povrnitvi obstopili razni prosilci. Neki večer vpraša Štefan Jurija, če je že kaj večerjal. Jurij odvrne: »Malo kruha in vode.« — Kuharju se zasmili skromni brat in se mu ponudi, da bo vsak večer nanj čakal in mu prihranil kaj toplega. Brat Jurij je to z veseljem sprejel, Štefan pa je na ta način prišel z njim v stik. Ko so pozneje predstojniki postavili br. Jurija za bolničarja pri bolnih kapucinih, se je to plemenito občevanje med obema nadaljevalo. Od br. Štefana je Jurij rad sprejemal usluge, ki bi jih od drugih ne bil.

Ganljiva je bila njegova hvaležnost napram tistim, ki so mu kaj dobrega storili. Med take, ki so mu usluge skazovali, se prišteva tudi br. Štefan. Nekoč ga prosi: »Molite zame, brat Jurij, da bom svojo dušo zveličal.« Nagovorjeni ga prijazno, nežno in dostojno objame ter zaupljivo vzklikne: »Ljubi brat! Upajva za gotovo, da se bova nekoč videla v nebesih!«

Hvaležnost je plemenita čednost, znamenje blagega srca.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Drugi vseslovenski tretjeredni tabor na Brezjah je zelo lepo uspel. Večerna pobožnost v soboto 2. julija s pridigo, rimsko procesijo in igro, ne bo kmalu pozabljena. Procesija je bila tako dolga, da je samo sebe srečala. Pretresljiv je bil prizor, ko se je množica zgrnila na prostor pred mogočno romarsko cerkvijo in je z bakljami v rokah pela pesem brezjanskih romarjev:

Marija, ti pomagaj nam!
Božja, milostna Devica,
vseh slovenskih src Kraljica
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!

Zadnji klic, Marija, Marija, le ti pomagaj nam«, je vsa množica pela s povzdignjenimi bakljami. Pesem je donela kot vihar. Takoj po odpeti pesmi so Veliki Frančiškovi Križarji iz Ljubljane odigrali lepo versko igro »Sv. Tarcizij, mučenec presv. Evharistije«. Množica je izvajanju napeto sledila.

Jutranjo pridigo je imel p. Ladislav, kapucin iz Celja. V jutranjih urah so vsi tretjeredniki prejeli sv. obhajilo. Vso noč in vse dopoldne so navdušeno prepevali.

Ob pol deseti uri smo zagledali na prižnici pred cerkvijo asketično osebo g. mestnega župnika Košmerlja, ki je množice s svojo gorečo besedo kar elektriziral. Po stopinjah velikega Frančiška jih je vodil k ljubezni božji in k ljubezni do bližnjega. Sv. mašo je opravil p. provincijal dr. Gracijan Heric. Dva križarja sta mu stregla v novih uniformah.

Po službi božji je p. provincijal odprl zborovanje z nagovorom in molitvijo. Takoj nato je povedal Veliki križar v deklamaciji, kaj hočemo s tretjerednimi tabori in kakšen mora biti pravi tretjerednik. Po tej deklamaciji sta bili formirani in objavljeni dve važni resoluciji tretjerednega tabora.

Tretjeredni tabor na Brezjah

1. V imenu 80 tisoč slovenskih tretjerednikov izjavljamo mi pred tronom Zavetnice Slovencev, pri Mariji pomagaj na Brezjah:

Nedelja nam je vedno sveta.
V cerkev hite vse misli naše:
brez pridige in svete maše
ni nobena nedelja začeta.

V imenu 80 tisoč zrelih in najboljših Slovencev obsojamo strahovito skrunjenje Gospodovega dneva s težkim delom po naših poljih, travnikih, vinogradih in cestah. Obljubljamo in prisegamo, da bomo nedeljo in praznik vedno posvečevali, kot verni katoličani. Obljubljamo, prisegamo, da bomo vsakogar opozorili in ustavili, ki ga bomo videli, da oskrunja Gospodov dan.

Tretjeredniki, zbrani pri Mariji Pomagaj na Brezjah prosimo oba naša škofa kot naša nadpastirja, da zastavita svojo besedo pri vernikih in pri oblasteh, da bo zapoved Gospodova »Posvečuj praznik«, dobila zopet veljavo med nami. S strahom namreč opazujemo, kako beži blagoslov iz naših polj in od naših hiš zaradi skrunjenja Gospodovega dneva. Z grozo gledamo, kako naš narod beži v uboštvo, ker Bogu krade, kar je božjega in spreminja dan Gospodov v dan greha.

Javno oblast prosimo in pozivamo, naj zastavi vso svojo moč, da bo dan Gospodov dan miru, saj je vsaka nedelja tudi državni praznik. Javni uradi in organi, kot poglavarstva, občine, stražniki in orožniki naj dobe od banovine nalog, da vsi razglasijo in pazijo na nedeljski počitek. Vsako nedeljsko delo naj oblast na mestu ustavi. Prišli smo tako daleč, da je treba poseči po skrajnih sredstvih.

2. Tretjeredniki zbrani na drugem vseslovenskem taboru na Brezjah kličemo na vse štiri strani naše svete slovenske zemlje:

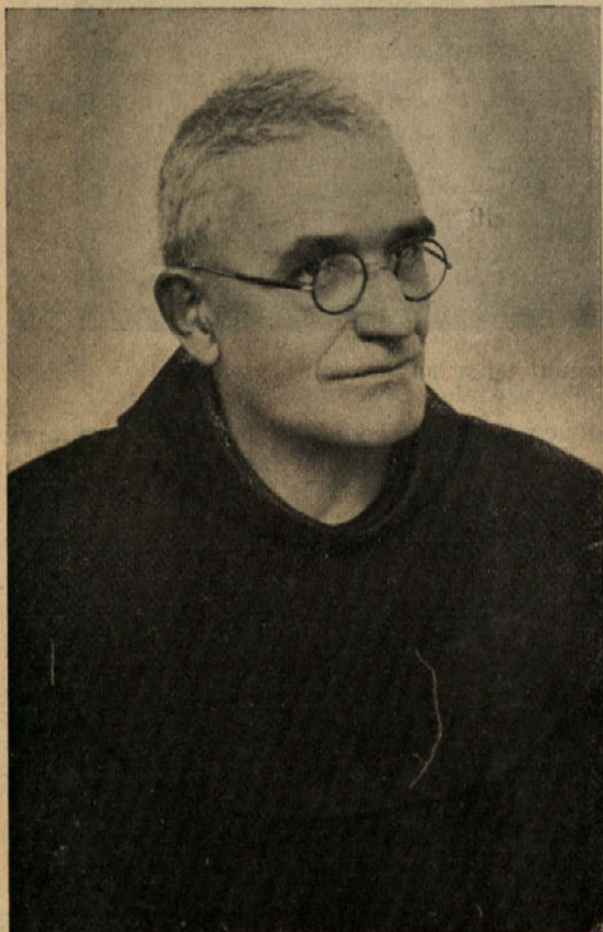
»Kdo more obseči vso bedo,
ki jo brezbožni slovenski tisk rodi?
Mi smo borci za tiskano katoliško besedo,
ki greje naše mrzle dni.«

Na vso moč protestiramo, da ima v naši katoliški domovini protiversko časopisje toliko svobode in da lahko javno bruha najhujši in najgrši strup nevere v slovenska srca. Ni prav, da lahko izprijeni brezverci in sovražniki vere brez vsake ovire rušijo temelje narodne sreče, ki je

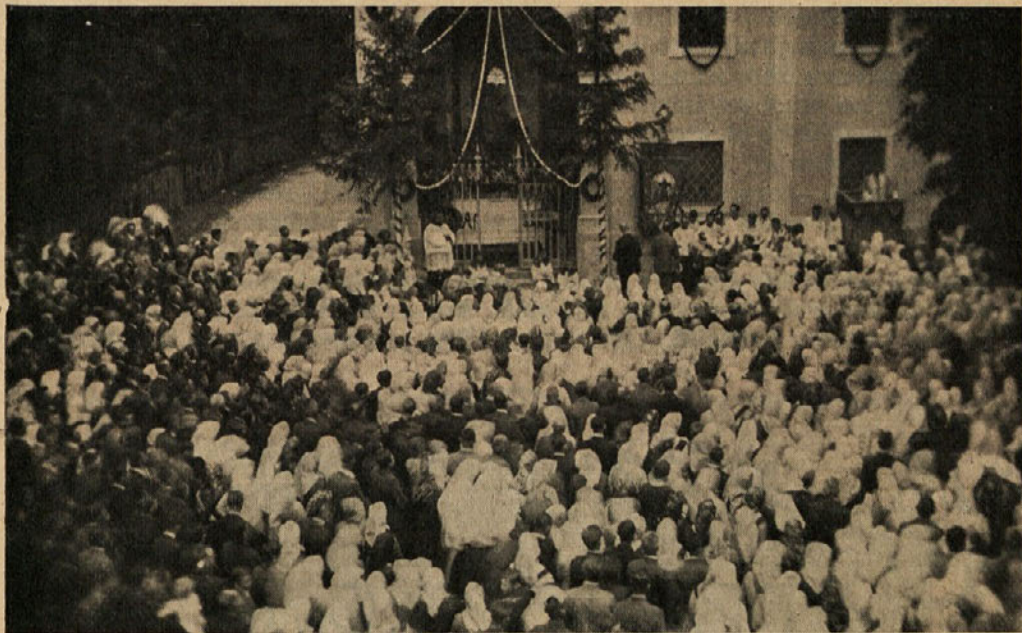
in ostane v veri. Tiskanje, izdajanje, naročanje, branje brezverskega tiska je greh zoper prvo božjo zapoved, je greh zoper Boga, zoper vero.

Ne ubijaj, ne kradi!
Ti dve zapovedi iz Sinaja je sprejel državni zakonik v vrsto svojih postav. Vsakdo pa lahko nekaznovan in neoviran ubija Boga in vero v njega, kar dela organizirano naše podlo slovensko protiversko časopisje.

V imenu 80 tisoč najbolj globokovernih Slovencev-tretjerednikov prosimo zopet cerkveno in državno oblast pomoči v tem oziru. Predvsem je treba pritisniti na omahujoče katoliške vrste! Nasprotniki dobro vedo: če bi katoličani v Sloveniji odpovedali podporo brezverskim časopisom, bi tiskarna za tiskarno šla na boben. Slovenski verski odpadniki niso v stanu vzdržati niti enega časopisa, s katoliško podporo pa jih zdržujejo petnajst! Sramota za katoličani, ki delajo na vseh straneh

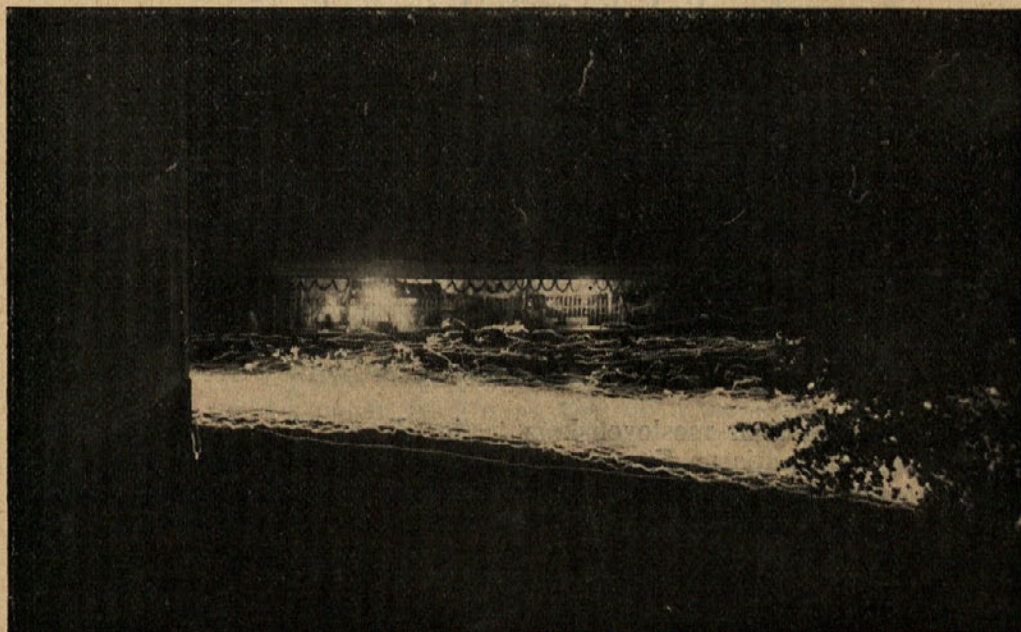

P. Kerubin Tušek,
srebrni voditelj nazarskega okrožja

**Tretjeredni tabor pri Sv. Trojici: Med cerkvenim govorom stolnega prošta
dr. Vraber-ja**

kompromise in ribarijo v kalnem! — Ti dve resoluciji smo poslali na cerkveno oblast. Na ti dve resoluciji so tretjeredniki na glas prisegli. Po prisegi sta nastopila govornika g. Lovro Hafner iz Preske in g. mestni župan celjski Alojzij Mihelčič, oba tretjerednika. Prvi je govoril o nevar-

Tabor pri Sv. Trojici: Nočna procesija

nostih modernega paganizma, drugi pa o praktičnem krščanstvu. Obema je množica pritrjevala s klici in ploskanjem.

Na koncu zborovanja smo se spomnili velikega sinu Frančiškovega za obletnico njegove smrti nadškofa dr. Jegliča. Veliki križar dijak je govoril spominsko deklamacijo. S papeževim blagoslovom, ki ga je podelil p. provincijal, je bil mogočni tabor zaključen.

Nazarje. Zaradi bolezni prov. komisarja III. reda mora nazarski tretjeredni tabor za letos odpasti. Preložen je na drugo leto. Bo pa zato lepši in veličastnejši. Obenem s taborom bomo proslavili 25-letnico nazarskega voditelja tretjega reda. Najbrž edinstveni jubilej, da bi kdo skozi 25 let vodil skupščino III. reda, kot jo vodi že p. Kerubin Tušek in sicer vedno v Nazarjih. Nazarsko okrožje, pripravi se na veliki praznik!

Kronika Vel. Frančiških Križarjev

Veliki Frančiškovi Križarji na mednarodnem mladinskem taboru v Ljubljani. Kot poseben oddelek Prosvetne zveze smo bili povabljeni, da se udeležimo mednarodnega mladinskega tabora. Odzvali smo se v častnem številu. Udeležili smo se glavnega spreveda na praznik sv. Petra in Pavla. Uvrstili smo se kot verska skupina Prosvetne zveze. Pravijo, da smo obenem s sestrami Velikimi Klarami tvorili v svojih belih plaščih eno najlepših slik v sprevodu. V mimohodu smo strumno s privzdignjenim križem na plašču pozdravili Nj. Višočanstvo kneza namestnika Pavla in Nj. Višočanstvo kneginjo Olgo, ki sta nam prijazno odzdravila. Pri svečani službi božji na Stadionu smo imeli odlično mesto prav pod tribuno.

Drugih prireditev ob taboru se Veliki Križarji kot organizacija nismo udeleževali.

Pri veličastnem vseslovenskem tretjerednem taboru, ki se je vršil v dneh 2. in 3. julija na Brezjah, smo Veliki Križarji uprizarili pred cerkvijo na predvečer tabora pretresljivo versko igro »Sv. Tarcizij — mučenec presv. Evharistije«. Čudovita bengalična razsvetljava je dala igri, ki je bila čisto na novo naštudirana, še poseben poudarek. Na taboru samem pa nas je z deklamacijo zastopal tovariš križar.

Počitnice Velikih Frančiških Križarjev.

Dolgo smo iskali svoj dom, sedaj ga imamo. Krasna koča, s prostorno spalnico in prijetno obednico v Hotavljah ob Poljanščici, samo

nekaj minut proč od Trate. Vsako jutro smo pri sveti maši, velika večina tudi vsak dan pri sv. obhajilu. Harmonij smo pripeljali iz Ljubljane, da laže pojemo. Duhovni vodja letošnjih počitnic je p. Odilo, vodja tabora pa prvi križar — bogoslovec Lavrič Ciril. Dosti je prijetnih ur, dosti zabave, preprijetno kopanje, zanimiva taborna zabava zvečer ob ognju. Če je človek na svojem, je pač na svojem, to čutimo vsi in smo ponosni na ta svoj košček sveta v Poljanski dolini. Bodi zahvala vsem dobrotnikom, ki so nam pripomogli na kakršen koli način do tako lepih počitnic. Prav posebej se pa še zahvaljujemo preč. p. Odilu, ki je vodil vse delo, p. Križostomu kot gospodarju novega doma, gospej in gospodu Sfiligoj, ki sta nam podarila prekrasen kip lurške Gospé za naš »Frančiškov dom«. Vseh dobrotnikov se spominjamo v molitvi in pri sv. obhajilu.

Križarji v Poljanščici

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

Pogum in pol

Tiste dni po uporuh je bilo potem čisto mirno. Vsak je pozabil, da je sploh kdaj kaj bilo. Življenje je teklo naprej, mirno in veselo kakršno je bilo. Dnevi so bili vroči, dež je le tu pa tam za nekaj bežnih trenutkov namočil žejno rjavo prst.

Bili so pri kopanju sredi popoldneva. Savinja je bila topla, kot ne zlepa. Če bi rekel krop, bi pretiraval, toda dosti manj pa res ne. Mlada, od sonca ožgana telesa so se pregibala v vodi. Videti je bilo samo glavo in bele pene okrog. V obrazih pa tako prešerno veselje in razigranost, da kmalu ne take.

Pilat je žvižgnil.

Le počasi so zaplavali k bregu. Ura je bila štiri proč. Fantje lačni in v taboru je čakal Marjan z malico. Dolga vrsta se je premaknila doli ob vodi in drug za drugim so odšli v tabor.

Mesala se je držal čmeren.

— Mesala nekaj kuha! je ugotovil Jože.

Glave so se pokrenile nazaj (Mesala je bil med zadnjimi), vendar so bili vsi tiho. Le Mesala sam, ki je stopal s povešenimi očmi, je nekaj tiho godel pred se.

Prišli so v tabor.

Kruh, kruh, kruh — — —

Tako prijetno je bilo, da kmalu ne tega. Kruh!

Pa kako so ga mleli. Voda jih je izmučila, bili so lačni.

Samo zdravje in mladost do življenja sta plala fantom na licih. Samo veselje, sreča, skoraj breskrbnost. Tak je na zunaj bežen odsev čiste in nepokvarjene duše, ki ji je Kristus vse, ker le zanj živi.

Le Mesala je povešal glavo...

Delili so malico. Fantje so prišli po dvakrat, trikrat, tudi četrtič. Vsak po kos kruha. Zbijali so šale, da se je ves tabor smejal. Sploh je bilo tiste dni po uporih nekaj veselega, prisrčnega in domačega v zraku.

Po malici je Pilat poklical Mesalo.

— Kaj si bolan?

Mesala je trdovratno molčal.

— Tak govori no! Kaj ti je?

Pilat ni dobil odgovora. Nemiren je cepetnil z nogo in odtrgal list z drevesa. Le na kakšen način bi pripravil Mesalo, da bi spregovoril, da bi vsaj vedel kaj je z njim.

Pa je bil Mesala trdovraten in je molčal, pa se je Pilat naveličal čakanja in ga je pustil. Odšel je v gozd k mizici.

Veje so šuštele nad glavo in prečudno pele. Kakor da se nekaj pripravlja.

Pilat je uganil. Čisto tiho je postalo. Le tu pa tam se je kdo zasmejal v taboru. Marjan je pripravljaj večerjo.

V tišino poznega popoldneva je udaril strahoten krik. Pilata je vrglo s klopi. Zadretil se je v tabor.

— Na, da boš vedel! Na, tukaj, na!

Udarci so leteli med grobno tišino. Gledali so vsi, pa se ni nihče zmenil, da bi ju razdvojil. Ali so bili preveč prevzeti?

Izprva ni bilo moči razvideti kdo je močnejši ali Mesala ali Makso. H koncu je Makso nadvladal.

— Boš! se je zadrevil Pilat med oba, ki sta se premetavala po tleh in obdelovala s pestmi. Pograbil je za obe rami Mesalo in ga odrinil daleč od sebe. Mesala se je zadel ob šotorne vrvi, da je zabrnelo napeto platno, se dvakrat prekopicnil, nato pa se zavedel od prve osuplosti in se pognal na Pilata.

Drugi so se zganili. Dva sta zgrabila Mesalo. Makso pa je stal neodločen in povešal oči.

Pilat je pogledal po fantih — vsi so molčali in ga gledali. Samo Mesala se je z vso silo skušal oprostiti neprostočljivega ujetništva.

Pilat si je otrepal obleko.

— Makso, kaj je bilo?

— Jaz — — — —

— Saj ni res!, ga je presekala Mesala.

— Mesala mir!

Pilatov glas je udarjal kot bron. Mesala je spoznal, da se ne šali. In je molčal.

— Jaz sem mu rekel, je povzel Makso, da ga je strah, ker se včeraj zvečer ni upal iti po vodo k studencu. Pa ga je sedaj raztogotilo. No in ...

Naprej se mu ni hotelo.

Z očmi, ki so skrivale smeh, ga je pogledal Pilat.

— — — in — — — in sva se — — — udarila!

Potem je sklonil glavo in molče čakal obsodbe.

Pilat je bil v zadregi. Ni vedel kaj bi. Makso bi seveda ne smel tega, res je pa bilo, da je bil Mesala — Koki znan po svoji strahopetnosti. Podnevu junak, da kmalu ne takega, komaj pa so padle prve večerne sence, je pa imel srce v hlačah. Zares je bilo težko.

— Boš pa ti Mesala šel danes ob prvi nočni straži k studencu, tako več, za kazen. Makso bo pa preklical, kar je rekel!

Vsi so se zasmejali. Poznali so Mesalo. Kazen se jim je zdela pravična.

Bil je večer, bila je večerja, bil je taborni ogenj, bilo je petje, bila je radost, bila večerna molitev, bil je molk in — — —

Prvi je stražil Marjan. Pilat se je prav odpravljal v šotor, ko je doli pri ognju opazil Mesalo, ki je s palico bezal v plamene. Pilat se je skrtil za šotornice in čakal.

Prav tiho je prihajal Marjan od studenca in nosil vodo. Pri ognju jo je dal Mesali.

Moško je zagrabil Mesala skodelico in jo nesel Pilatu.

— Vode sem prinesel!

Besede so mu šle počasi. Pilat je opazil drhtavico. Ni vprašal če je bil Mesala res pri studencu. Voščila sta si lahkonoč. Še je slišal Pilat, ko je zapiral šotornice, kako je Marjan govoril Mesali:

— Zmago si dobil!

Zares! Mesala je tvegala in dobil zmago v — ne v pogumu — v duhovitosti! — — —

Jubilej velikega tretjerednika

(Ponafis iz »Slovenca« z dne 6. julija 1938.)

Dne 6. julija je poteklo 400 let, odkar je umrl mučeniške smrti Tomaž Mor, ki je bil 19 majnika leta 1935. prištet med svetnike. Bil je tretjerednik.

Tomaž Mor je bil lord-kanceler angleškega kralja Henrika VII. Ta kralj se je ločil od Rima, ker Rim ni hotel odobriti in pozakoniti njegove prešustne zveze. Ker Tomaž Mor kot kraljev kanceler ni mogel drugače, kakor da je tudi obsodil kraljevo postopanje ter izjavil, da ima papež prav, ne pa kralj, ga je kralj obtožil veleizdaje. In vendar Tomaž Mor ni storil nič drugega, kakor da se je držal načela, da je treba Boga bolj poslušati kakor pa ljudi. Kot veleizdajalec je bil obsojen na grozno smrt. Najprej bi moral biti obešen, kar je bila v tistih časih velikanska sramota. Nato bi mu vzeli drobovje ter ga na štiri dele raztrgali. Ko je tako poslušal svojo smrtno obsodbo, je znova dobil besedo, da bi spregovoril, če hoče. Bil je izvrsten govornik in sijajen jurist, ki bi bil lahko s svojo zgovornostjo in svojim znanjem svoj položaj izdatno izboljšal. On pa tega ni storil, marveč je sodnemu dvoru povedal le zgodbo, kako so kamenjali sv. Štefana. Dejal je: »Ko so tako kamenjali svetega Štefana, je bil zraven tudi neki Savel, ki je pozneje postal Pavel. In sedaj oba Pavel in Štefan, veselo uživata večno blaženost. Tako tudi jaz želim, da bi svoje sodnike zopet videl pred božjim prestolom. Dotlej pa naj vsemogočni Bog varuje kralja ter mu nakloni dobrih svetovalcev!«

Tako veselo in obenem resnobno je Mor govoril vpričo grozne smrti. Malo ga je brigalo, ko je moral iti v sprevodu po londonskih ulicah iz sodne dvorane v ječo Tower ter mu je ob strani hodil rabelj s sekiro, katero je imel namenjeno za obsojenčevo glavo. Med tem žalostnim sprevedom ga je srečal na cesti njegove sin John, ki se je jokaje vrgel očetu k nogam ter ga prosil za zadnji očetovski blagoslov. Tomaž Mor se je sklonil k sinu ter ga večkrat iskreno objel in poljubil, ni pa pri tem potočil niti ene solze. Ko je sameval nekaj časa za debelimi zidovi towerske ječe, se je sam tolažil, da je prav za prav njegova smrt še lažja, kakor pa počasno umiranje doma v postelji. Ko je zvedel, da mu bodo odsekali glavo, je dejal, da mu to, da bo njegovo telo obglavljeno, ne bo zmanjšalo nebeške blaženosti, saj je Kristus naš vseh glava.

Ginljivo je brati njegovo zadnje pismo, ki ga je pisal hčeri Margareti. V tem pismu se kar nič ne ponaša s svojo mučeniško smrtjo. Pač pa pismu prilaga zadnje, kar ima, svoj žepni robec ter jo prosi, naj ga izroči »moji ljubi Ceciliji«. Tudi sicer izraža v pismu skrb za vsako malenkost. Srečen je bil, ko je zvedel, da bo obglavljen

na dan (vigilijo) pred praznikom sv. Tomaža ter v osmini praznika sv. Petra in Pavla. Nazadnje pohvali svojo hčerko Margareto zaradi njenega obnašanja, rekoč: »Rad vidim, če otroška ljubezen in nežno čustvo pozabljata posvetno etiketo.« Nato pozdravlja še svojega sina Johna, rekoč: »Njegovo naravno obnašanje mi je močno ljubo. Naš Gospod naj ga blagoslovi, kakor tudi njegovo vrlo ženo, moje ljubo hčer. Naj bo dober do nje, ker ona to zasluži.«

Tako mirno in dostojno je njegovo obnašanje, kakor se izraža tudi v njegovih pismih. Njegova vedrost, ki je bila resnična, pa se najbolj kaže v njegovi hudomušnosti in šaljivosti, ki ga do zadnjega diha ni zapustila. Ker je bil najprej obsojen, da bo obešen, je to obsodbo kralj Henrik VIII. milostno spremenil in določil, da bo obglavljen. Mor pa je na to kraljevo velikodušje odgovoril: »Bog naj obvaruje moje prijatelje kraljeve milosti!«

Ko je na morišču moral po lestvi šopati na morilni oder, se je lestev zamajala. Mor pozove towerskega guvernerja: »Prosim vas, pomagajte mi no, da pridem gor! Nazaj priti me ni skrb!« Kralj mu je tudi milostno dovolil, da sme na zadnje spregovoriti ljudstvu še nekaj besedi. Mor je to storil, da je vse navzoče prosil, naj zanj molijo ter izpričajo, da je pretrpel svojo smrt kot katoličan za katoliško cerkev. Končal pa je z besedami: »Umrjem v zvestobi do Boga in kralja, vendar najprej v zvestobi do Boga!«

Dobil je dovoljenje, da še zadnji hip lahko kaj spregovori. Tomaž Mor je že klečé molil psalm »Miserere« za umirajoče. Nato pa je še enkrat vstal ter po navadi tedanjega časa poljubil rablja, ki ga je pri tem takole nagovoril: »Sedaj se pa le potruži mož, in ne boj se izvršiti svoje dolžnosti! Vedi pa, da je moj vrat precej kratek, zato boš moral paziti, da ne zgrešiš in tako ne omažeš svoje rabeljske časti!« Sam si je zavezal oči ter se nato zleknil po dolgem po odru. Klada pa, ki je nanjo položil svojo glavo, je bila nizka. Svojo dolgo brado je zavihal naprej, rekoč: »Te pač ne bo treba odsekati, zakaj ta prav gotovo ni zagrešila nobene veleizdaje!«

Tako je umrl Tomaž Mor, do zadnjega veder in vesel, dasi se je zavedal resnosti ločitve od tega sveta. Podrobnosti, ki so o njegovih zadnjih urah tukaj našteje, je podal protestantski letopisec Hall, ki Moru sicer ni bil prijazen. Zato ni čuda, če Hall to vedrost pred smrtjo celo v zlo šteje. Vendar je tudi za sodobnega kristjana jasno, da je taka vedrost vpričo rablja dokaz njegove poslednje vernosti in pobožnosti. Svetniki so geniji v verskih rečeh. Kar store in česar ne store, to je za nas navadne zemljane vedno nekaj nenavadnega, kar šele sčasom spoznamo za pravo in dobro.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Kanonik Jernej Frangež.

V mariborskem stolnem župnišču je 8. junija umrl tretjerednik g. častni kanonik in župnik od Sv. Marjete ob Pesnici: Jernej Frangež. Pokojni gospod je bil rojen v Framu 18. marca 1859. V mašnika je bil posvečen 16. julija 1886. Pred dvema leti je obhajal torej zlati mašniški jubilej. Pri Sv. Marjeti je bil 41 let skrben zvesti oče župnije. Po Frančiškovem vzgledu je bil veliki ljubitelj lepote hiše božje. R. I. P.

P. ODILO:

UČITELJICA SV. MALE TEREZIJE UMRLA

V samostanu benediktink v Lisi-euxu na Francoskem je pred nekaj tedni umrla č. sestra Marija St. Lee, stara 78 let. Bila je učiteljica sv. Male Cvetke, ki je leta 1881. hodila v šolo benediktinskega samostana v Lisi-euxu. Tam je svetnica prvikrat prejela sveto obhajilo ter bila tudi pri sveti birmi v samostanski cerkvi benediktink.

ZLATO IN DIAMANTI ZA MONŠTRANCO

Za 8. narodni evharistični kongres Združenih držav Severne Amerike, ki se bo vršil v New Orleansu meseca oktobra letošnjega leta, so zbrale katoliške žene in gospe zlata, srebra, in diamantov v vrednosti 6 milijonov dinarjev. Za ta skupiček bodo napravili novo monštranco, ki jo bodo rabili na kongresu.

KAPUCINSKI MUČENCI NA ŠPANSKEM

Dne 15. maja je izšlo v kapucinskem glasilu v Rimu obširno poročilo o krvavih žrtvah kapucinskega reda na Španskem od začetka rdeče revolucije do danes. Največ kapucinskih žrtev je v španskih provincah Kastilija, Katalonija in Valencija. Kolikor je bilo doslej mogoče uradno dognati, je bilo v tem času po rdečih in anarhistih pomorjenih 93 kapucinov, med njimi 55 duhovnikov, 19 klerikov in 19 bratov-lajikov. Vsi ti umorjeni in mučeni kapucinski bratje so v listu naštetih z imeni, nave-

deni so podatki, kakšne službe so opravljali v redu in kje so se rodili. Vsi podatki so zanesljivi in resnični.

Poleg teh podatkov o človeških žrtvah poroča list tudi, koliko kapucinskih cerkva, redovnih hiš in dijaških zavodov je bilo razdejanih in požganih. Česar pa rdeči niso razdejali, to so spremenili v vojašnice. Uboga katoliška Španija!

KRALJEVA BESEDA

Kralj Viljem II. iz Nizozemske je izrazil v pogovoru s svojim ministrom: »Poznam samo katoličane, ki znajo ubogati cerkev, za svoje zveste državljane. Samo na ljudi, ki imajo vero in vest, se lahko zanesem.« Ni čudno, da je tudi na našem katoliškem mladinskem taboru v Ljubljani padla beseda: Samo na katoliško mladino se lahko zanese domovina in država. Samo katoliška mladina je slovenska in državotvorna.

65 LETNI NOVOMAŠNIK

V Strassbourgu je bil posvečen v mašnika 65 letni Anton Ortello. Novomašnik je oče enajstih otrok in je bil več let vdovec. Trije njegovi sinovi so redovniki sv. Odrešenika, tri hčerke pa redovnice-bolniške sestre. Oče je bil mnogo let v službi pri raznih industrijskih tvrdkah. Gimnazijo je imel za seboj že v mladosti. V poznih starosti pa je večerne ure uporabil za bogoslovni študij. Z veliko vztrajnostjo jih je letos dokončal. Pri novi maši so mu stregli njegovi trije sinovi-redovniki.

KLIC K APOSTOLATU MOLITVE

Škof v Trieru msgr. dr. Rudolf Bornewasser kliče duhovnike in vernike svoje škofije k molitvenemu apostolatu. V svojem škofijskem pismu pravi: »Ravno v naših časih imamo mnogo povoda prositi blagoslova za naše delo in za naše napore. Velike apostolske naloge duhovnikov in lajikov bodo ostale neizvršene brez tega skupnega apostolata molitve.« Ob uri sile morajo duhovniki in verniki skupno delati za visoke cilje. Tudi pri nas!

MOLITEV ZA VESTNO POSVEČEVANJE NEDELJE

V neki fari ljubljanske škofije molli g. župnik vsako nedeljo po pridigi Očenaš in Zdravomarijo za vestno in natančno posvečevanje nedelje. Izredno primerna molitev! Verniki so na ta način vsako nedeljo na lep način opominjani na veliko katoliško dolžnost. V fari verniki resnično dobro posvečujejo nedeljo. Oskrunjevanje nedelje in praznikov je velikanška rana verne Slovenije. Nekaj bo treba ukreniti, ker: kakršna je naša nedelja, tako je naše krščanstvo!

Vsako leto tujci preplavijo našo lepo slovensko zemljo. Kakšne vtise morajo odnesti od nas! V nedeljo 26. junija, ko so bili v Ljubljani mladi katoliški Francozi in Čehi, so Ljubljanci po Dunajski cesti vozili težko naložene vozove sena. Tujci so skimavali z glavami! Ko je vendar bilo 14 dni prej lepo vreme. Okoli Ljubljane celo kosijo ob nedeljah in praznikih. — Na praznik sv. Petra in Pavla sem se vozil iz Ljubljane do Celja in še malo naprej. Na levo in

desno je vse delalo na travnikih. Vsakdo a brez potrebe, ker je bil ves teden lep. V železniškem vozu je bilo kakih 30 otrok iz brežiškega okraja. Pokazal sem jim delavce ter otroke opozoril, da to ni prav. Pa se je otrokom čudno zdelo. Mnogi so rekli: »To ni nič hudega, pri nas tudi vsako nedeljo sušimo seno, pri nas pa tudi kosimo.« Otrok ima srce na dlani, vse pove odkrito. Ubogi otroci, kaj vse vidijo doma. Nesrečne družine, ki delate tak prepad med cerkvijo in domačo hišo! Nesrečni starši, ki podirate in rušite, kar cerkev in šola zidata! — Ko sem se peljal naprej od Celja skozi Štore in Sv. Jurij pri Celju, je bilo splošno vse na travnikih, nižje od Sv. Jurija pa vse v vinogradih! — Ko smo se v nedeljo 3. jul. popoldne vračali od tretjere dneva tabora na Brezjah, je bilo okoli Otoč zopet vse pri senu. Mladi Frančiškovi križarji so ljudem klicali: Danes je nedelja! — Pri Št. Vidu nad Ljubljano so bile žanjice na njivi in so žele ječmen. Slovenci! Stopili smo na pot gotovega obubožanja. Vzemite si k sreči Gospodovo besedo: »Veliko boste sejali, pa malo pridelali, jedli boste, pa se ne boste nasitili, pili boste, pa si ne boste ugasili žeje, oblekli se boste, pa se ne boste ogreli in kdor meče denar v svojo denarnico, ga meče v raztrgano vrečo.« Tako je: v raztrgano vrečo meče denar tisti, ki ob nedeljah in praznikih dela! — Čudno je tudi tole: največ vremenskih nezgod je v onih krajih, kjer ne poznajo razlike med nedeljo in delavnikom!

Nedelja ni naš dan, temveč dan božji, dan Gospodov!

I. KALAN:

Za Kristusa — Kralja

Na tabor božjih bojnikov na Rožniku!

Srdit boj se bije danes po svetu med Kristusom in Antikristom. Kdo je ta Antikrist? Antikrist pomeni »Protikrist«, protivnik Kristusov, nasprotnik, zoprnik njegov. To ni samo eden, ampak jih je legijon. Vsi skupaj pa so en velik Antikrist. Kaj ta v naših dneh počne zoper Kristusa in njegovo kraljestvo, to je strahota! Zares, sovražniki božji so občudo-

vanja vredni! Koliko se trudijo, ženejo, žrtvujejo za svoje namene! Saj mnogi celo umirajo zanje! Koliko visokih tisočev jih je padlo v španski vojni, samo da bi zmagal komunizem in z njim brezboštvo. Na mesto novih pa vedno stopajo novi, ki spet padajo, in za temi spet novi.

Zares čuditi se moramo, kaj premore navdušenje za hudobno stvar. Menda jih kuri in v ogenj pošilja sam peklenšček. In že, ko vidiijo, da ne morejo naprej, ampak se morajo vedno umikati nazaj, odnehajo vendar ne! Ustavljajo se in ustavljali se bodo do zadnjega in — drli v smrt!

Na Španskem se komunizem sicer umika — na splošno pa ne moremo reči, da se brezboštvo umika in nazaduje. Nasprotno! Armada brezbožnežev se množi. S skrajnimi silami se poganjajo apostoli satanovi, da bi njegovo kraljestvo raztegnili na vso zemljo. Imeli bodo svetovni brezbožniški kongres v Londonu. Tam bodo spet kovali nove načrte, kako vojno zoper Boga nadalje še z večjim uspehom voditi.

Po drugih državah se bije pa boj zoper Boga in njegovo kraljestvo na druge načine. To, kar se zdaj godi v Nemčiji in bivši Avstriji, ni veliko boljše od brezboštva.

Ko sovražniki našega Boga tako na vseh koncih in krajih nasakujejo božje kraljestvo, mi, ki se štejemo božje prijatelje, tega vendar ne smemo tako mirno gledati! Katoličani smo tem strašnim pojavom nasproti, ki se gode pred našimi očmi, vse preveč mirni, mrtvi, brezbrizni. Kakor da nas ne briga veliko, kaj se godi tam po širnem svetu! Da le ravno nam samim voda v grlo ne teče, pa smo zadovoljni. Toda povodenj brezverstva, ki dere čez svet, lahko pripljuska tudi do naših hiš, do naših pragov in udari čeznje.

Pa če bi tudi ne, če smo res otroci božji, nas mora zanimati, brigati, skrbeti in boleti žalostna usoda naših bratov po vsem svetu, ki tonejo v tej povodnji. In storiti moramo vse, kar je v naši moči, da to povodenj ustavimo. Boriti se moramo vsaj z ne manjšo gorečnostjo, pogumom in požrtvovalnostjo za Kristusa in njegovo kraljestvo kakor brezbožniki za svojega peklenškega poglavarja.

Kakor že znano, se je v Ljubljani ustanovila nova organizacija, ki kliče in zbira vse, ki poznajo veliko nevarnost sedanjega časa in se hočejo prav posebno odločno in odlično bojevati za Kristusa in zoper brezverstvo. To so »Kristusovi vitezi in četniki«.

Tretjeredniki morajo stati v prvi vrsti bojevnikov za Boga in njegovo kraljestvo! Kdo pa — če ne oni? Sv. Frančišek je naš vodja v tem boju, on nosi pred nami zastavo ter nas vabi in spodbuja v sveti boj.

Na povabilo pri Tretjem redu v Ljubljani se je precejšnje število tretjerednikov priglasilo za »viteze« ali »četnike« Kristusove.

Da se ti enkrat zberejo in navdušijo za sveto vojsko, bo v ta namen v nedeljo 28. avgusta na Rožniku tabor božjih bojevnikov.

Bojevniki iz svetovne vojne se zbirajo vsako leto na Brezjah, mi se bomo enkrat na Rožniku. Ob 9 ta dan bo sv. maša s primerno pridigo, popoldne ob 4 pa zborovanje pred cerkvijo.

Povabljeni ste k temu taboru vsi tretjeredniki, kateri utegnate priti. Pa tudi vsi verniki sploh, saj mora biti vsak dober vernik bojevnik za Boga.

Ta »tabor« ima pa še neki drug pomen in namen. Prihodnje leto bo namreč v Ljubljani mednarodni kongres Kristusa-Kralja. Na ta kongres bodo prišli zastopniki raznih narodov in se bodo resno posvetovali, kako naj bi se borili z združenimi močmi in po načrtu katoličani vsega sveta zoper predrzno prodirajoče brezboštvo. Kongres bo velike važnosti za katoliško stvar in za Ljubljano posebej.

Na ta kongres se moramo temeljito pripraviti. Prvo dejanje teh priprav bo pa tabor na Rožniku.

Pridite torej na tabor tretjeredniki, vsaj iz Ljubljane in okolice številno, in povabite s seboj še druge! Dobrodošel je vsak, kdor pride od koderkoli!

Nasproti brezbožnikom, ki vpijejo, kakor nekdanji Judje pred Pilatom: »Nočemo tega za kralja!« mora biti naše geslo: K r i s t u s kraljuj!

II. dekliški dan na Betnavi!

Marijin praznik — 15. avgust — naj zopet združi vsa dekleta lavantinske škofije!

Vrši se, kakor lani tudi letos za vsa dekleta naših župnij Dekliški dan na Betnavi pri Mariboru.

Betnava vas vabi — pričakuje vas in se že pripravlja na vaš obisk. Pridite, dekleta lavantinske škofije — odzovite se! Pridite in pokažite svoje navdušenje za najsvetejše, kar živi v našem narodu. Naj bo Dekliški dan praznično slavlje vseh plemenitih deklet, ki se zvesto trudijo v delu za zmago naših verskih vrednot in za resničen dvig našega katoliškega slovenskega dekleta.

Najlepše, kar pozna dekle, najdragocenejše svetinje deklištva naj se ta dan uveljavijo v polni meri! Vso našo lavantinsko dekliško skupnost naj letošnji Dekliški dan obogati in okrepi za vse boje s površno, za dekleta tolikokrat poniževalno miselnostjo naših dni.

Dekleta! Veselimo se našega dne na Betnavi! Potrudimo se, da bomo mogle vse na to naše zborovanje!

Lepo je življenje slovenskega dekleta. To nam bo ob Mariji Vnebovzeti zopet prikazal naš Dekliški dan. Čim več nas bo, tem bolj bo mogla ta lepota priti do izraza — zato velja:

15. avgusta vsa lavantinska dekleta na Betnavo!

Iskreno priporočilo

Čez en mesec se prične novo šolsko leto. Odprla se bodo vrata učilnic in na tisoče otrok bo zavzelo v njih svoje prostore. V šolah se jim bistri razum in blaži srce. V doseg lepe in dobre, res verske vzgoje bi pa naš list rad opozoril vse dobre starše, sorodnike in prijatelje mladine še na oba naša mladinska lista »Vrtec« in »Luč«. »Luč« je namenjena zlasti najmlajšim, »Vrtec« pa že nekoliko večjim. Oba lista hočeta biti našim otrokom zanesljiva spremljevalca in vodnika v mladih letih. »Vrtec« stopa letos v svoje 69. leto, je torej naš najstarejši mladinski list. Na novo bo preosnovan letos, da bo čim lepši in zanimivejši.

Prevzeli so ga v svojo oskrbo krščanski učitelji in učiteljice, zbrani v Slomškovi družbi. Poseben odsek bo z novim urednikom skrbel, da bo list prinašal res lepe vzgojne članke, zabavno in poučno snov. Važnejši poučni sestavki se bodo lahko uporabljali tudi pri šolskem pouku, za kar je prosvetno ministrstvo že dalo dovoljenje. Prav posebno bo uredništvo skrbelo, da bo list bogato ilustriran.

Podpirajmo prizadevanja dobrih mladinoľjubov, priporočajmo in naročajmo jim »Luč« oziroma »Vrtec«.

Za vse leto stane »Luč« din 5, »Vrtec« pa din 15, naročata se v začetku šolskega leta.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-
brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega po-
jasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek
III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na
»Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Kaj je z novo uredbo, po kateri morajo vsi delodajaleci prijaviti svoje
uslužbenke in zanje plačevati Pokojninski fond? Polovico mora plačevati
delodajalec in polovico uslužbenec. Potemtakem se bo marsikdo, ki bi se
nameraval vpisati v naš Podporni odsek III. reda, premislil, ali pa bo
odstopil, ako je že vpisan v Podporni odsek, ker mora plačevati pri go-
spodarju za pokojninski fond. Ali ne bo s tem ogrožen Podporni odsek
III. reda? — M. S., Ljubljana.

Nevarnosti, ki jo vidite v tej uredbi za Podporni odsek, ni nobene.
Treba je malo primerjati glavne stvari, ki pridejo v poštev pri Podpor-
nem odseku III. reda ali pri Pokojninskem fondu Okrožnega urada za
zavarovanje delavcev.

Najvišja pokojnina za starost pri Pokojninskem fondu Okrožnega
urada znaša 432 din. Pri našem Podpornem odseku III. reda pa znaša
najvišji mesečni znesek 1.000 din.

Starostna doba, v kateri kdo more začeti prejemati trajno pokojnino
pri Pokojninskem fondu Okrožnega urada znaša 70 let. Kdor obnemore
prej in dobiva le onemoglastno rento bo dobil temu primerno seveda
manj.

Pri Podpornem odseku III. reda je stvar docela drugačna. Sta-
roostna doba pri Podpornem odseku III. reda traja samo do 60. leta. Kdor
pa se recimo vpiše v Podporni odsek v 20 letu svoje starosti, lahko začne
dobivati svoj redni prispevek s 50 leti in ko bodo ljudje pametni postali,
bo takih vedno več. Saj če smo odkritosrčni, človek komaj zdrži v napor-

nem telesnem delu do svojega 60 leta in navadno še prej začne omagovati. Silno redki so pa, ki bi mogli opravljati svoje delo do 70 leta starosti.

Pri Pokojninskem fondu Okrožnega urada vsak, kdor skozi tri leta preneha plačevati svoje mesečne prispevke, izgubi vse, kar je bil do tedaj vplačal, in če bi kasneje zopet začel redno plačevati, ki se mu to štelo, kakor da bi šele tedaj postal vnovič član Pokojninskega fonda. Pri našem Podpornem odseku III. reda ne izgubi v takem primeru nihče ničesar, enostavno doplača, kar je zamudil, in zadeva je urejena.

Če se ozremo na dobre in na slabe strani Pokojninskega fonda Okrožnega urada, se nam zaenkrat ni treba bati nobene konkurence in tudi ni treba imeti nobenega strahu, da bi Podporni odsek zaradi tega imel kako škodo.

Kljub vsem pomankljivostim Pokojninskega fonda Okrožnega urada pa moramo priznati, da je država s to uredbo v socialni zakonodaji napravila velik korak naprej. Poudarjena je s tem velika potreba za zavarovanje za starost in onemoglost, katere mnogi tretjeredniki in tretjerednice še dandanes ne umevajo. Drugače namreč bi morali biti vsi tretjeredniki in tretjerednice, ki si v letih onemoglosti in starosti žele življenje brez skrbi, biti vpisani v našem Podpornem odseku III. reda.

Pokojninski fond Okrožnega urada je prisilno zavarovanje za starost in onemoglost in se morajo vanj vpisati vsi uslužbenci brez izjeme in če bo enkrat izpopolnjen še bolj, bo veliko pripomogel k olajšanju socialne bede zaradi starosti ali bolezni onemoglih delavcev in delavk. Podporni odsek III. reda pa je socialna ustanova v katero stopajo člani povsem prostovoljno, in ki ima poleg tega tudi namen dvigati vpliv in delavnost III. reda ter po svoje pomagati do zmage vzorov sv. Frančiška Asiškega. Čim več članov bo imel Podporni odsek III. reda, toliko bolje in toliko prej bo Podporni odsek III. reda dosegel svoj cilj. Komur je to pri srcu, naj dela na to, da se Podporni odsek III. reda v resnici razširi na vse člane in skupščine III. reda.

Novi naročniki »Cvetja«

Zelnikar Francka, Arnež Ivana, Kranjc Antonija, Kunšek Alojzija in Terezija, Pajk Marija, Lončar Franc, Jazbe Jožefa, Cestnik Marija, Dostvenšek Neža, Zorko Jožef, Kink Angela, Gnidica Terezija, Mirt Angela, Kranjc Marija, Krulik Terezija skupno z Jurkas, Potočnik Alojzija, Erjavec Marija, Roblek Frančiška.

Iz upravnništva

Nekaterim cenj. naročnikom smo v pričujočem avgustovem zvezku pridejali poštno položnico, da tisti, kateri še za tekoče leto, ali še tudi od poprej naročnine niso poslali, lahko sedaj to store. Mnogi so zares v tem letu naročnino poslali, a naj pogledajo v svoj zapisnik nazaj, pa bodo našli, da se jim je ista tukaj vpisala za lansko leto ali še celo od poprej, ker so pozabili ali takrat niso mogli plačati. Tiskarna in klišarna bosta od uprave tudi v prihodnje plačilo zahtevali.

Zahvale

Prisrčna zahvala lurški Materi božji in škofu Baragi za ozdravljenje ravno na praznik lurške Matere božje. — Angela F.

Največji slovenski denarni zavod

Mestna hranilnica ljubljska

*

Lastne rezerve nad
Din 26,000.000*—

*

Prirastek novih vlog v januarju 1938
Din 14,075.000*—

*

Prirastek novih vlog v februarju 1938
Din 10,694.000*—

*

Prirastek novih vlog v marcu 1938
Din 10,572.000*—

*

Vloge vsak čas razpoložljive.

*

Za vse obveze hranilnice jamči

Mestna občina ljubljanska

KNJIGE - BROŠURE - CENIKE

jedilne liste, etikete, diplome,
razglednice, letake, plakate,
tiskovine za tujsko propagan-
do, za poslovno reklamo, za
urade, trgovino in obrt ter
vse ostale tiskovine, bodisi v
eno- ali večbarvnem tisku,
izvršene potom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE
ALI BAKROTISKA

dobavlja v okusni opremi

**Jugoslovanska tiskarna
v Ljubljani**

Kopitarjeva ul. 6

Izdeluje tudi vse za ilustrir-
anje tiskovin potrebne osnut-
ke, risbe, predloge in klišeje

Točna postrežba — Umerjene cene

Serafinski beležni koledar!

Mnogim se čudno zdi, da ga nismo izdali. Vzrok je:
preveliki stroški. Drugo leto bi ga radi zopet izdali,
a bojimo se izgube. Zato moramo imeti vnaprej pla-
čanih okrog 1000 izvodov. Do 15. sept. imate čas, da
koledar naročite. Ako ne bo dovolj naročnikov, ko-
ledarja ne moremo izdati. Koledar stane 12 dinarjev.

Urednik.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O. F. M.